

MÜÇADELE BİRLİĞİ

GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

5 - 19 Aralık 2018 / S 63 / 1 TL

GÜNÜN ACİL GÖREVİ

Krizin yıkıcı sonuçları, yıkıcı etkileri emekçi yaşamları sarstıkça, işçi eylemleri de yaygınlaşıyor. Dağınık, birbirinden bağımsız, kendiliğinden ve çoğunlukla küçük-tekil hareketler şeklinde yayılıyor işçi eylemleri. Tek tek ele alındığında onun zayıflığını, sınırlılığını gösteren bu özellikler, bir bütün olarak ele alındığında hareketin köklü sebeplere dayandığının ifadesidir, onun güçlüğünün göstergesidir. Hareketi yaratan nesnel şartlar tüm toplumu derinden etkiliyor.

Sanayi durma noktasına gelmiş, organize sanayi bölgelerinde kapatılan işyerlerinin haddi hesabı yok, konkordatolar havada uçuşuyor... Kısa dönemde işsiz kalanların sayısı milyonu aşmış durumda, ücretler ödenmiyor, emekçi aileler dipsiz uçurumlara yuvarlanıyor, çıkışsızlık hissi tüm işçilerin boğazında bir kısıkaç olmuş... Küçük işletme sahipleri, esnaflar, küçük üreticiler bölükler halinde iflas ediyor, ödenmeyen kredi borçları dağları aşmakta... Birbirinden kopuk, dağınık, ayrı, tekil hareketlerin ardında tek bir ortak etmenler topluluğu var. Bu ortak nokta, hareketin “nesnel birliğidir” ve yaygın, dağınık hareketlerin bilinçli birleşmesinin de nesnel zeminini sunuyor. Umutsuzluğun ardındaki umut, güçsüzlüğün ardındaki hakiki güç, çıkışsızlığın tek çıkış kapısı! Tüm toplumsal kesimler adeta adım adım harekete geçmeye zorlanıyor.

Krizin bu yönünü bir türlü görmek istemeyenler, “somut talepler” etrafında kampanyalar örgütlemeyi temel politik faaliyet olarak ele alıyorlar. Tek tek taleplerin her biri veya topluca hepsi, bir avuç kırıntıdan başka bir şey değil! Üstelik bu her bir talep için esnasal bir kavga verilmesi gerekiyor. “İşten atılmaları yasaklansın” türünden kapitalizm koşullarında bir geçerliliği ve gerçekleştirilebilirliği mevcut olmayanlar bir yana, “ortalama kitle bilinci” tarafından benimsenebilir talepler listesi üzerinden bir “hareket yaratma” anlayışı, bu kampanyaların temel dürtüsüdür. 47’ler de, onlar dışında kalan diğer “faturacılar” da aynı anlayışla hareket ediyorlar. “Yaratılacak hareket” mevcut şartlar altında bu taleplerin ötesine geçmek zorunda ama, “hareketi yaratma” hedefiyle politik faaliyet yürütenlerin hiçbirisi, hiçbir güncel belgelerinde, bu hareketin hızla evrilmek zorunda olduğu alana dair tek bir düşünce ileri sürmüyor. Bir bütün olarak sistemin dışına çıkmayı tümünden bıraktıkları bir kenara. Siyaset denince pespaye bir parlamentarizm, pratik alanda bayağı ekonomizm ve reformizm... Düşünce ufukları kırıntılarını aşmıyor!

“Burjuvazinin siyasal bir parti değil, egemen sınıf olduğunu unuttular.” Her alanda sistemin tam karşıtı oluşturmaları gerektiğini unuttular. Sistem içinde güçlenerek, “mevzi savaşı” vererek yürünecek yolun yine sistemin çeperlerine hapsolacağını anlamadılar. Bu yüzden sınıf bilinçli işçilere çağrılarını yine sistem içi kırıntılar düzeyini aşmıyor.

Oysa geniş işçi emekçi kesimler açısından hükümetin ve devletin doğrudan sermaye sınıfına hizmet eden bir araç olduğu, her geçen gün ayan-beyan hale geliyor. Salt bir “AKP karşıtlığı” ile sakatlanmış düşünce, işçi kitlelerin gerisinde kalmış durumda. “AKP’yi seçimlerde geriletme” vb. parlamenter budalalıkla malul şiarlar, “krizin faturasını onu yaratanlar ödesin” türünde içi kırıntılarla doldurulan soyut gevezelikler, “temsili demokrasiye” boş iman ve inan bugün işçi hareketinin önündeki en önemli engellerdir. Oportünist sosyalizm her kanaldan bu geri düşünceyi taşıyor işçi ve emekçilere.

Sınıf bilinçli işçiler için günün acil ve somut görevi, her tarafından dökülmekte olan burjuva düzenin ve onun tüm “kutsal kurumlarının” aşılma zorunda olduğunun, mevcut krizin bunun için önemli bir fırsat sunduğu gerçeğinin işçi sınıfının daha geri kısımlarına anlatılması, açıklanması ve kavratılmasıdır; çökmekte olan “temsili demokrasi”den çok daha gelişkin olan işçi demokrasisinin, işçi konseyleri düzeninin propagandasının yapılması, bunun gerekliliğinin, zorunluluğunun ve kaçınılmazlığının her sıradan işçiye kavratılmasıdır; dillerinden “demokrasi” sözünü düşürmeyip, aksi halde iç savaş ile tehdit edenlere, Rosa’nın dilinden “kârlar söz konusuyken, özel mülkiyet hakikaten tehlikedeyken, demokrasiyle ilgili her türlü rahat konuşmalar bir anda bitiverir. (...) Devrimin alanından çıkarmaya çok hevesli oldukları iç savaşın kaçılabilir. Çünkü iç savaş sınıf savaşının başka bir isminden başka bir şey değildir. Sosyalizme sınıf savaşı dışında varılabileceği düşüncesi gülünç bir küçük-burjuva anlayışıdır” diye karşılık vermektir.

Devrimden başka çıkış yolu yoktur. Sermaye egemenliğinin yıkılmasından başka çıkış yolu yoktur. Üretim araçlarını, toprağı, sermayeyi toplumun mülkiyetine almadan kurtuluşun yolu yok. Devrimci öncü işçilerin bu gerçeği anlamaları ve emekçi sınıflara kavratmaları günün acil görevidir.

Sınıf bilinçli işçilerin güncel ve yıkıcı görevi, bu düzeni zor yoluyla yıkmaya mecbur olduğumuzu bıkmadan usanmadan anlatılmak; bu baskıcı diktatörlük karşısında polisin ve ordunun lağvedildiği, bizzat silahlanmış işçi ve emekçilerin örgütlü gücüne dayanan, her tür siyasal ve örgütlenme özgürlüğünün önünün açıldığı siyasal demokrasinin kazanılması gerektiğinin açıklanması; sermaye egemenliğine, üretim araçlarının kişilerin özel mülkiyetinde kalmasına son verilmeksizin, işsizlik illetinden ve kaderinden kurtulamayacağımızı her sıradan işçiye kavratılmaktır.

Görev, devrimin kendiliğinden genişleyen “kitle tabanına” tarihsel görevlerin aktarılması, devrim cephesinin bilinç, örgütlülük ve hazırlık olarak tarihsel görevi omuzlayacak düzeye çıkarılmasıdır. Krizin güçten düşürmekte olduğu hasmını yenmek için uygun zaman ve koşulları kollayan devrimci proletarya, bu açıklama ve propaganda faaliyeti ile saflarını güçlendirmek, pratik hazırlıklarını tamamlamak zorunda.

Devrimden başka kurtuluş yolu yok! Ve düzenin içinde bulunduğu ekonomik ve politik kriz şimdi bize kurtuluş imkanını veriyor. Bu gerçeği, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarına yoksullarına bıkmadan, usanmadan anlatmalıyız.

Günün yıkıcı, can alıcı görevi budur.

>> Editör...

KURTULUŞUN BAŞKA YOLU YOK!

Burjuva sınıfa, onun kurumlarına karşı boğazlarına kadar güven duygusuyla dolu küçük burjuva sosyalistleri, liberalleri, sosyal reformist partileri bir an için bir kenara bırakıp emekçi sınıfların, Kürt halkının genel seçimlere olsun, önümüzdeki yerel seçimlere olsun bakışımı, duygu ve düşüncelerini anlamak için bir gazeteciye konuşan Kürdistanlı gencin şu sözlerine bakmak yeter:

“Demokrasi hikayedir abe” diyor, “Belediye başkanlarını seçtik, şimdi herkes bir yerde. Sürgünde, hapiste... Böyle demokrasi mi olur?” sonra Kürt gençle konuşan gazeteci onun görüşlerini özetliyor: Kayımların belediyelerin içini boşalttığını, her yere kendi adamlarını yerleştirdiğini, HDP’li belediye başkanlarını hükümetin çalıştırmayacağını ve daha bir sürü olumsuz şey söylüyor genç garson.

3

Büyük Hedefler Mücadelesi

C.Dağlı

2

Olgularla İç Savaş-1

Özgür Güven

4

Devrimin Katalarda Somutlanması

Ali Varol Günel

5

Burjuva Propagandanın Çöküşü

Kenan Kızıl

8

Yoksulların Yönetilemez Halli

Aybel Gül

11

BÜYÜK HEDEFLER MÜCADELESİ

BAŞYAZI

C. Dağlı

İşçi sınıfı, ezilenler, sömürülenlerle burjuvazi arasında çatışma bir kez başlayıp, süreklilik ve kararlılık gösterince, sonuca götürücü önemli ve ana noktalar ön plana çıkar; buna göre önemsiz ve küçük olanlar gerilere düşer. Bizi sonuca götürecektir mücadelenin biçim, yöntem ve araçları, emekçi halk kitlesinin sosyal pratiğinde öne çıkar ve kendisini herkese kabul ettirir.

İşçi sınıfının burjuvaziyle savaşımı, bir kaç çarpışmayla sınırlı değildir. Karşıt güçlerin, emekle sermayenin savaşımı, kesin sonucuna ulaşmaya kadar, birçok çatışmayı, çatışmalar dizisini kapsar. Savaşta durum her an değiştiği için, emekçi sınıf, ezilen yığınlar, taktik belirlemede değişen durumu gözetir.

Sınıf savaşımının büyük pratiğinden çıkarılan teorik sonuçlar Türkiye ve Kürdistan'da gelişen sınıf savaşına uygulanmalıdır. Bilindiği gibi, devrimci komünizm, verilen mücadelenin en genel teorik sonuçlarını, sınıf savaşına uygularken, eleştirel bir bakışla hareket eder ve gerekli değişiklikleri yaptıktan sonra uygular. Proleter sınıf pratiğinin en ileri ve en genel sonuçlarını güncel mücadeleye uygulamak, harekete itiş verir.

Gerek dünya proletaryasının zengin pratiğinin en genel, en önemli sonuçlarını uygulayan, gerek kendi deneylerimizin en ileri sonuçlarını pratiğe geçiren işçi sınıfı partisisidir. Ama işçi sınıfı partisi için, komünist olmak, devrimci olmak kendi başına yeterli değildir. Nasıl savaşılacağını bilmek ve tarihin karışımına çıkaracağı yeni mücadele biçimlerini karşılayacak bir durumda da olmak gerekiyor. Her yeni koşulda emekçi sınıfın çıkarını savunmak ve devrimi hedeflemek gerekiyor. Bir proleter sınıf partisi, kitlelerin sosyal pratiğinden, en riskli, en çetin mücadelelerden geçerek bu düzeye gelir.

Düşman sınıflar arasındaki savaşta, savaşın geleceğini belirleyecek noktaların hangileri olduğu, savaşın kendi akışı içinde, kendiliğinden anlaşılabilir. İşçi hareketi, tüm bu sonuçları, proleter devrimci parti sayesinde; onun entelektüel, politik ve örgütsel yapısına dayanarak öğrenir. Dolayısıyla işçi hareketi, tarihsel görevini sosyalist hareketle bütünleşerek, devrimci komünist partinin önderliğinde yerine getirebilir.

Leninist parti, senelerce, yalnızca kitlelerin devrimci eylemlerini desteklemek ve genişletmekle kalmadı, bu eylemleri üst biçimlerine dönüştürmek için de, ısrarlı bir politika izledi. Çünkü sonuç, eylemler üst biçimlerine kadar çıkarılmalıdır. Sosyal reformist ve oportünist siyasetlere yıllardır çok önemsenmiş bahanelerle, bizi sonuca götürecektir mücadele biçimlerine, araç ve yöntemlerine karşı çıktılar. Bu çevreler, reformlar yolunda o kadar ısrar ettiler ki, tüm faaliyetleri, burjuva toplumsal düzenin sürdürülmesine hizmet etti. Siyasal çizgileri etkisini yitirdi ve kendileri kapitalistlerin birer oyuncuğuna dönüştü.

Burada göz önünde tutulması gereken önemli bir sorun karşımıza çıkarıyor. Bu sorun, çeşitli gruplar tarafından, bizi zafere götürecektir mücadele biçiminin şematize edilmesi, kalıplaştırılmasıdır. Savaşta hangi noktaların birincil duruma geleceği, hangilerinin ikincil duruma düşeceği sınıfların karşılıklı canlı ilişkilerinden çıkarılır. Sınıflar ilişkisiyse sürekli alt üst oluş ve değişim içindedir. Her şey değişir. En katı ilişkiler buharlaşır. Tüm bunlar belirli bir dönem içinde oluşur, dönüşür. Dönem değişir ve gelecek sınıf savaşları karşımıza yeni mücadele biçimleri çıkarabilir. Dolayısıyla taktikler, savaşım biçimleri nesnel toplumsal koşullardan çıkarılır. Öznel yaklaşımlardan değil.

Bir görüşün doğruluğunun ya da yanlışlığının ölçütü, pratiktir, halkın sosyal pratiğidir (praxis). Tarih, kitlelerin sosyal pratiği dışında düşünülemez. Sınıf savaşı, sömürülenlerin, ezilenlerin sosyal pratiği, tarihin itici gücüdür. Türkiye ve Kürdistan'da on yıllarca süren devrimci savaş, sınıf mücadelesinin ilerideki girişimlerini belirleyecek olan temel noktaların ne olduğunu ortaya koyduğu halde, uzlaşmacı sosyalist siyasetler (küçük burjuva sosyalizmi) buna aykırı olarak, öznelci bir yaklaşımla mücadele siyasetini, burjuvazinin denetleyeceği alanda tutuyorlar. Bu yüzden görüşleri, taktikleri ve siyasi çizgileri, sınıf savaşımının gelişimiyle çelişki içindedir.

Sosyalist proletarya, görüşleri, çalışmaları ve eylemleriyle sınıf mücadelesine ve dolayısıyla tarihsel gelişmeye hız katar. Ama tarihi çok daha hızlandırır, sınıf savaşımının en yüksek biçimi olan devrimdir. Devrimler, tarihin lokomotifidir ifadesi bu çerçevede anlaşılmalıdır. Tarihin gelişmesi çeşitliliğe doğrudur, sonsuz çeşitliliğe doğru. Kapitalizmden komünizme geçiş de son derece zengin biçimler içerir. Ama tüm geçiş biçimlerinin çeşitliliğine karşın eski toplumdaki yeni topluma geçiş, devrimle zora dayalı devrimle olur. Geçiş, sağlayacak olan toplumsal devrim burada bir yöntemdir. Sınıf savaşımının en yüksek ve en etkin yöntemidir. Yeni toplumun kapılan bir devrimle açılır. İşçi sınıfı devrimle geleceği belirler.

Proleter devrimci hareketin eylemleri amaçlı eylemlerdir. Sınıf mücadelesinin ilerlemesi bakımından, önemsiz, küçük, dolayısıyla etkisiz amaç değil, büyük amaçlar uğruna mücadele. Büyük amacı sürekli canlı tutan, bu yönde ısrarlı, kararlı ve tutarlı bir çizgi izleyen, devrimci işçilerin partisidir. Devrimci sınıf partisi emekçi sınıfı bu yönde teşvik eder ve cesaretlendirir. Devrim kendiliğinden patlak verebilir, fakat insanın insan üzerindeki her tür sömürüsünün sona erdiği büyük amaç, devrimci komünist partiyle gerçekleşir.

Proletaryanın gerçek kurtuluşundan, yani nihai hedeften uzaklaşma, ya da nihai hedeften yoksun duruma düşmenin komünist partileri, nasıl birer sosyal demokrat partiye yani burjuva düzen gücüne dönüştürdüğünü gördük. Emekçi sınıf, büyük hedefi her koşulda gözetken, bütün çalışmalarını sosyalizm hedefiyle dolduran, gerçek işçi sınıfı partisinin öncülüğünde kurtulabilir.

Nihai (sonal) hedef, çok uzak bir geleceğin sorunu demek değildir. Nihai hedef, görelidir, bugünle bağlantılıdır. Bugünkü, ileri tarihsel gelişme koşullarında düşünüldüğünden çok yakındır. Toplumsal üretici güçlerin bu denli gelişmesiyle birlikte, artık hedeflerimize daha erken ulaşabiliriz. Sosyalizmin bir toplumsal sistem olarak örgütlendiği bir dünyada, aklı başında hiç kimse, nihai hedefin çok ileriye kalacağını söyleyemez. Nihai hedef, yani sınıfların kaldırılması, sosyalizmin gelişmesinin, üst aşamaya varmasının bir sonucudur. Ki bu sonuç, tarihin kısa tarih olması, gelişmenin sıçramalı olmasına bağlı olarak yakına alınır. Tarih, dünya tarihi olarak ilerliyor. Bu da, tarihsel süreci kısaltıyor. Kapitalizmin ötesine ve ilerisine, sosyalizme geçilmesi, tarihin gerçekten bir dünya tarihi ve insanlık tarihinde gelişmesi anlamına gelir.

Özgür ve insanca bir yaşamı, yani yeni yarınları ileriye bırakmak devrimcilik değildir. Devrimcilik, yeni yarınları bugünden gerçekleştirmektir, devrimle bugünden yarına geçişi sağlamaktır. Tarihin en büyük devrimi burada gerçekleşir.

Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma Günü

BDS Türkiye, 29 Kasım Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma Günü dolayısıyla İstanbul Beyoğlu'nda Tünel Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptı.

BDS Türkiye de Filistin halkını selamlamak, abluka ve işgal altındaki Filistin halkıyla dayanışma göstermek ve İsrail'i tecrit çağrısı için basın açıklaması yaptı. "Dönüş Hakkından Dönmek Yok" pankartının taşıdığı eylemde açıklamayı BDS Türkiye adına Mutlu Örs okudu.

Bu yıl 29 Kasım gününün Filistinliler için hem yoğun bir saldırı dönemine, hem de yoğun bir mücadele dönemine denk düştüğünü ifade eden Örs, Gazze'de yaşayan ve önemli bir bölümü yaşadığı yerden çıkarılarak mülteci haline gelmiş olan Filistinlilerin, ablukayı sonlandırmak ve geri dönüş hakkı için Mart ayından beri, ağır bedeller ödeyerek, her Cuma günü "Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü" adı altındaki kitlesel yürüyüşlerini sürdürdüğünü hatırlattı.

Filistinlilerin güçlü ve azimli direnciyle İsrail'in bu süreçte başlattığı saldırı

girişimi kısa süre içinde püskürtülse de, Gazze'nin halen çok ağır abluka koşullarında varlık mücadelesi vermeye devam ettiği söylenerek, ABD'nin büyükelçiliğini Tel Aviv'den Kudüs'e taşıyarak "Yüzyılın Anlaşması" adını verdikleri bir planla Filistinlilere büyük bir teslimiyeti dayatmaya çalışıldığı vurgulandı.

Örs, BDS Türkiye olarak, bu yılki Uluslararası Filistin Halkıyla Dayanışma Günü vesilesiyle, başta Geri Dönüş Yürüyüşü olmak üzere, Gazze'de, Batı Şeria'da, Kudüs'te, 1948 topraklarında ve mülteci kamplarında, özgürlük, adalet, geri dönüş ve haysiyetli bir yaşam için yürütülen tüm mücadeleleri selamladıklarını söyleyerek devam etti:

Örs açıklamayı "Filistinlilerin geri

dönüş hakkı da dahil olmak üzere pek çok temel hakkı, uluslararası hukuk tarafından tanınmıştır ve İsrail bu haklara riayet etmek zorundadır. Buna karşın, taksim planını kendi devlet ilanı için zemin kabul eden ve bugün bile bu karara referans veren, ancak daha 1948 yılında bile bu planın çizdiği sınırların çok ötesine uzanan İsrail, diğer taraftan da

Birleşmiş Milletler'in aldığı, kendisinin aleyhine olan hiçbir karara uymamış, uluslararası hukukun hiçbir yükümlülüğünü yerine getirmemiştir. Bu sebeple İsrail'e uluslararası düzeyde yaptırım uygulanmalıdır. Filistinlilerin temel hakları tanınmaya ve gerçekleşmeye dek İsrail, ekonomik, ticari, siyasi, askeri, akademik ve kültürel yönlerden tecrit edilmeli, yalnızlaştırılmalı ve boykot edilmelidir" diyerek sonlandırdı.

Birleşmiş Milletler 1977'de, 29 Kasım'ı Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma Günü olarak ilan etmişti ve o tarihten bu yana dünyanın her yerindeki Filistin'le dayanışma hareketleri tarafından anılıyor.

İŞÇİLER KRİZİ KONUŞUYOR

15 ARALIK CUMARTESİ 15.00

GAZİ CEMEVİ MAHALLESİ

DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ - DİK

Gazi Mahallesi'deki işçiler bir araya gelerek krizi konuşacaklar. Kriz yok deniyor ama işsizlikle ve geleceksizlikle karşı karşıya kalan işçiler bunun böyle olmadığını, ellerindeki maaşların gittikçe eridiğini çocuklarının geleceğini düşünmeden tek bir gün geçirmediklerini söylüyorlar. Krizi tüm yıkıcılığıyla yaşıyorlar.

Kapitalizm koşullarında krizlerden kurtulamayacağını bilen emekçiler, bir araya gelerek krizden ve kapitalizmden kurtulmanın yollarını konuşacak.

Urfa'nın Viranşehir ilçesinde 19 Kasım gecesi yapılan bir kına gecesine baskın düzenleyen polis, "sarı, kırmızı, yeşil flamalarla halay çekiliyor" diyerek Ramazan Süer ve üç çocuğunu gözaltına aldı.

Urfa Emniyet Müdürlüğü'ne getirilen baba ve çocuklar, polis tarafından ifadeleri alındıktan sonra savcılık talimatıyla serbest bırakıldılar.

Editör

KURTULUŞUN BAŞKA YOLU YOK!

Baş tarafı 3. sayfada

Bu ruh hali, burjuva sınıfa, dinci faşist iktidara, onun kurumlarına ve seçimlere yönelik bu düşünce ve yorum tekil değil, iki ülkenin emekçi, yoksul sınıflarının ezici çoğunluğunun düşünce ve duygularını yansıtıyor. Çünkü, Türkiye ve Kürdistan halkları, uzun on yıllara dayanan deneyimleriyle burjuva parlamentonun kendi kurtuluşları için bir anlam ifade etmediğini, kendilerini aldatmaktan, oyalamaktan, kandırmaktan başka bir işe yaramadığını artık anlamışlar. Bu onlarda, Kürdistanlı gencin sözlerinden de görülebileceği gibi, bir bilinç düzeyine yükselmiştir.

Parlamento, tamamen göstermelik hale gelmiş durumda. Hiçbir işlevi ve etkisi kalmamıştır. Bu tespit geniş halk kitlelerin yanı sıra, yakın zamana kadar parlamento içinde yer alanlar tarafından da paylaşıyor artık. Örneğin, HDP'li S.S.Önder, bundan yaklaşık üç yıl önce Meclis diye bir şeyin kalmadığını şu sözlerle dile getirmişti:

"İnsanların görmediği şu; Meclis kalmadı ortada, AKP, CHP, MHP diye bir parti yok. Eğer insanlar Meclis diye bir şey görüyorlarsa HDP de burada bir karşı çıkış gerçekleştirsin." Ne HDP ne de bir başkası "bir çıkış gerçekleş"ti rebildi; çünkü "Meclis diye bir şey yoktu".

Üç yıl sonra seçimlere katılmak istemeyen emekçi sınıfları ve ezilen

halkları, "bu sefer başka olacak, dinci faşist iktidarı yıkacağız, hile yaparlarsa dünyayı başlarına yıkacağız, bu genel seçimler bir fırsat bu fırsatı mutlaka değerlendirmeliyiz" vb vb sahte vaatleriyle sandık başına gitmeye ikna edenler seçimlerden sonra şöyle demeye başladılar:

"Mücadele tümüyle işlevsiz hale getirilmiş TBMM'ye sıkıştırma orada demokrasicilik oynama siyaseti tam da AKP-MHP faşist bloğunun arzu ettiği şeydir" (Selahattin Demirtaş).

Genel seçimler böyle de yerel seçimler farklı mı? Farklı diyenler iki ülkenin emekçi sınıflarını aldatmak için bile bile yalan söylüyorlar. Yerel seçimlerin "yerel yönetim"le hiç bir ilgisi yoktur. Sermaye sınıfı, yönetim işlerini sadece parlamento düzeyinde değil, bütün alanlarda merkezileştirmiştir. Bu hem süre giden iç savaşın gereği ve zorunlu sonucu hem de sermayenin giderek az sayıdaki kapitalistin elinde merkezileşmesinin gereği ve sonucudur. Ekonomik güçler az sayıdaki mülk sahibinin elinde birleşmişken, yönetim işlerinin bunun dışında kalması, sermaye egemenliği kavramına aykırıdır. Şimdi, yasama, yürütme ve yargının tüm yetkileri tek elde toplanmıştır. Bu duruma paralel olarak, yerel yönetimler üstünde de egemen sınıfın ve siyasi iktidarın tam bir denetim, baskı ve yönetimi kurulmuştur.

Somut olgular bunun kanıtıdır.

HDP'nin elinde bulunan yüze yakın belediye, kayyum atanarak merkezi yönetim tarafından elinden alınmış sadece bir kaç belediye bırakılmıştır. Dahası, RTE, gelecekte de HDP'nin, hatta CHP'nin eline geçecek belediyelere kayyum atanacağını açıkça ilan etmiştir. Muhtarların bile görevden alındığı, yerlerine kayyum atıldığı, yani yönetimin merkezileştirilmesi anlamında, muhtar seçmenin bile bir anlamının kalmadığı noktaya gelmiş bulunuyoruz.

Ama son genel seçimler öncesinde emekçi sınıfları olmadık sahte ve arkasında durmayacaklarını bildikleri vaatlerle sandık başına gitmeye ikna edenler yine iş başındalar. CHP ve sosyal reformist partiler, dinci faşist iktidarı yerel seçimlerde kazanacakları bir "zafer"le yıkacakları yalanını utanmadan, halkların gözünün içine baka baka ileri sürüyorlar. Oysa, HDP'nin kazandığı belediyelere atanan kayyumlar oldukları yerde duruyorlar ve bunlara karşı ne CHP -ki onun böyle bir derdi yok- ne HDP ne de öteki sosyal reformist partiler bir şey yapabilmemiş değiller. Bu partiler, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarını ve ezilen halklarını yerel seçimlere katılmaya çağırırken, kazanacakları belediyelere kayyum atanmasına nasıl engel olabileceklerine dair tek bir söz bile etmiyorlar; çünkü edebilecekleri bir söz yok. Yerel seçimlerde kazanacakları "zafer"le dinci

faşist iktidarı nasıl yıkacaklarına dair tek bir söz bile etmiyorlar; edemezler çünkü böyle bir şeyin olamayacağını bile bile emekçi sınıflara yalan söylüyorlar.

Kazandıkları belediyelere atanan kayyumlara karşı bir şey yapamayanlar, vekillerinin zindanlara atılması karşısında çaresiz kalanlar, 2015 genel seçimlerinde çoğunluğu kaybettiği halde çekip gitmeyen dinci faşist iktidarı o zaman yıkamayanlar şimdi, yerel seçimlerde kazanacakları "zafer"le dinci faşist iktidarı yıkacaklarını ileri sürüyorlar. Bundan daha büyük yalan, daha büyük sahtekarlık olabilir mi? Bırakın dinci faşist iktidarı yıkmayı, gerçekten devrimci, ilerici, emekçi sınıflardan yana faaliyet yürütecek bir muhtarı bile görevinin başında tutamayacaksınız.

Emekçi sınıflar ve ezilen halklar, yerel seçimlerde sandık başına gittiklerinde, kazanacakları "zafer"le dinci faşist iktidarı yıkamazlar ama "temsilci" diye seçtiklerinin yozlaşmasının, çürümesinin, düzene adapte olmasının yolunu açarlar. Çünkü, belediyeler (yerel yönetimler) sermaye ve siyasi iktidar için daha çok orta sınıfları belli ayrıcalıklar (fonlar vb.) ve başka olanaklar yoluyla devlete, iktidara, düzene bağlamanın bir yolu, araçtır.

Kişisel çıkar ilkesi, burjuva toplumun temel bir ilkesidir. Dolayısıyla, devletin hangi kurumu olursa olsun,

oralara gelenler, bulunduğu resmi kurumu kendi kişisel çıkarı için kullanacaktır. Sonuçta buralar çıkar, kariyer, bireycilik, halka yabancılaşma ve halk üstünde baskı kurma araçları haline gelmiştir, yozdur, çürümüştür.

İlerici, demokrat, yerel yönetimlerde de tüm bu olumsuzlukların şu ya da bu derecede baş gösterdiği unutulmamalıdır. Bunun kaçınılmaz sonucu, yoz muhalefet partilerine dönüşürler. Canlı, dinamik çoğunluk, burjuvaziye karşı her koşulda mücadelenin bu partilerde en ufak bir zerresi bile kalmaz. Sonuç olarak, proletaryanın yararına burjuva kurumlarını kullanıyım derken, tersine işçileri, halkı pasifize ettikleri için burjuvazi onları kullanmış olur. Bunun örneklerini bolca yaşamadık mı? Ve bu duruma düşmeyenlerin yerine kayyum atanmıyor mu; kayyum atanacağı bizzat devletin başındaki adam tarafından ilan edilmedi mi?

İşçiler, emekçi sınıflar, ezilen halklar, yoksullar, burjuva ve küçük burjuva partilerin "sandık başına" çağrılarını kulak vermeden kendilerini açığa, yoksulluğa, işsizliğe mahkum eden, faşist baskı ve terör altında yaşamı zindan eden kapitalizme, sermaye sınıfının egemenliğine, faşist devlete, dinci faşist iktidara karşı devrim ve halk iktidarı için mücadeleye atılmalıdır.

Kurtuluşun başka yolu yok!

Notalar Örgütsel Döküman Oldu

Müzik derslerinde kullanılan tartımlar örgütsel haberleşme sayıldı. Bakırköy Zindanından İzmir Kırıklar 2 Nolu F Tipi Zindanına gönderilen mektuba örgütsel amaçlı haberleşme olabileceği kanaatine varılarak komisyonca el konuldu.

Bakırköy Zindanından sakınca görülmeden kuruldan çıkan mektubun Kırıklar 2 Nolu F Tipi Zindanında sakıncalı bulunmasının sebebi ise aynen şöyle "... mavi renkte yazılmış sayfalarından, kareli yaprağın sayfasında, gizli yazışma olabilecek müzik nota işaretleri, nota işaretleri ile birlikte anlaşılmasın şehir isimleri ve farklı terimlerin kullanıldığı görülmüş, örgütsel amaçlı haberleşme olabileceği kanaatine varılmıştır". Zayıng haberi demek isterdik, ama maalesef ki değil.

Ayrıca Kırıklar 2 Nolu F Tipi Hapishanelerde tutukluların birbirleriyle kitap alışverişi de engelleniyor. Tutukular kitaplarını ziyaretçileri aracılığıyla dışarıya çıkartıp, bir başka tutuşağın ziyaretçisi aracılığıyla yeniden yatırmak durumunda kalıyorlar. Kitap yeniden idareye teslim ediliyor, inceleniyor ve sonra tutuklulara teslim ediliyor.

Siyasi tutuklulara posta yoluyla gelen mektup ve kartların zaten geciktirilerek verilmesi yetmiyormuş gibi bir de buna keyfi olarak el konulması eklendi. Bir şarkı sözünün, müzik notasının ya da kitap değişiminin örgütsel haberleşme olamayacağı veya güvenlik zaafiyeti oluşturamayacağı ortadayken, tüm bu yapılanların baskı ve tecrit amaçlı olduğu net bir şekilde görülmüyor.

Baskılara Karşı Ölüm Orucu

Cezaevlerindeki baskılar, saldırılar tüm hızıyla devam ediyor. Van F Tipi Cezaevi'ndeki uygulamaları protesto etmek için MLKP'li 2 tutsak ölüm orucunda...

27 Kasım itibarıyla eylemlerinin 73. gününde olan MLKP davasından tutuklu Kadir Karabak ve Esat Naci Yıldırım, maruz bırakıldıkları hak ihlallerini protesto ediyor. Görüşe giden aileleri, tutsakların sağlık sorunlarının giderek kötüleştiğini bildiriyor.

Kadir Karabak'ın eşi Türkmen Karabak, ölüm orucu süresinin çok uzadığını ve eşinin yaklaşık 23 kilo kaybettiğini anlatıyor. Kadir Karabak ve Esat Naci Yıldırım'ın savcı ile görüşüğünü, ancak görüşmenin iyi geçmediğini anlatan Türkmen Karabak, cezaevi yönetiminin, bilinçlerini kaybettikten sonra onlara müdahale etmeyi planladıklarını söylüyor ve sağlık durumlarıyla ilgili net bilgiler alamadıklarından şikayet ediyor.

Van F Tipi'nde tutuklulara aksi söylenmesine rağmen havalandırmalarının üstlerinin kapatılacağı öğrenildi.

Polis Katletmeye Devam Ediyor

21 Kasım günü Amed-Adana seferini yapan yolcu otobüsü, Urfa-Birecik otolunda polis tarafından durduruldu ve kimlik kont-

rolü yapıldı. Bu esnada 50 metre uzaktaki akrep tipi zırhlı polis aracının üzerindeki silahtan ateş açıldı, 32 yaşındaki Sedat Polat vuruldu.

Yaralı olarak Mehmet Akif İnan Eğitim ve Araştırma Hastanesine kaldırılan Polat, yapılan tüm müdahalelere rağmen yaşamını yitirdi.

Leyla Güven Öcalan'ın Tecridine Karşı Açlık Grevinde

7 Kasım günü DTK Eşbaşkanı Leyla Güven, Öcalan'a dönük ağırlaştırılmış tecrit sona erene kadar süresiz-dönüşsüz açlık grevine başladığını duyurdu.

Öcalan üzerindeki tecridin sadece bir kişiye değil, bir halka uygulandığını ve tecridin bir insanlık suçu olduğunu söyleyen 55 yaşındaki Leyla Güven, yargı hukuksuz kararlarına son verene kadar ve tecrit kaldırılana kadar eylemine devam edeceğini, gerekirse eylemini ölüm orucuna da dönüştüreceğini açıkladı.

Türkiye'de, Kuzey ve Güney Kürdistan'da Leyla Güven'e destek için açlık grevleri yapılırken, 1 Aralık günü Sebahat Tuncel de Kandıra zindanındaki 14 kadın tutsakla birlikte 10 günlük açlık grevine başladı, Leyla Güven'in talebinin milyonların talebi olduğunu söyledi.

Bir Şair İçin Üç El Ateş

"Sen ki ne hüznüler yaşadın bir başına erisin artık yüreğinde çırpanan tanyeli ne belaymış deme zindanda kararmak acı da aynı imbiikten çekiliyor; umut da şimdi..."

Refik Durbaş

Bir çağın tanıkları usul usul kendi gövdelelerine çekiliyorlar. Onca dolaşmış ruh, şimdi gövdesine kavuştu. Ölüm bir bitim yeri değil. Öldüğünde başlıyor yaşamak, söylene ikliminde. Kimi gözünü, kimi gülüşünü, kimi hüznünü bilip dil eyliyor.

Gülten, Ülkü, Tahir, Refik...

Bu coğrafyanın kırağısında meyve vermiş kiraz ağaçları. Her şeye rağmen iyi olacak, fideler toprakta, göğermeyi, çatlamayı bekliyor...

Bizim Anadolu alevilerinde ölüm yoktur. Hakka yürümek vardır. Hak kimdir ki yürüne diyor insan. Hak kaç tanedir. Yenir mi, kilo ile tartılır mı, kasalara kapatsan değere biner mi? Bilinmez tabi.

Hak yüzünü döndüğün güzele dair yerdir karnımca. O maddi gerçeğin önünde gönüllü vermeye razı gelen, başını eğen Antepli, Çankırlı, Amedli,

Balıkesirli insanın "güzele dair" umududur hak.

Çocukken merakımız bitmezdi. Dede derdim, "bu cennet cehennem ne ki, okulda öğretmenler anlatıp durur". Oğlum derdi, bu dünya da iyi kalıp hakkını vererek yaşadınsa cennet, yok tersi ise cehennem. Bunu unutmama derdi.

Bir şair hakkını vererek yaşamış mıdır?

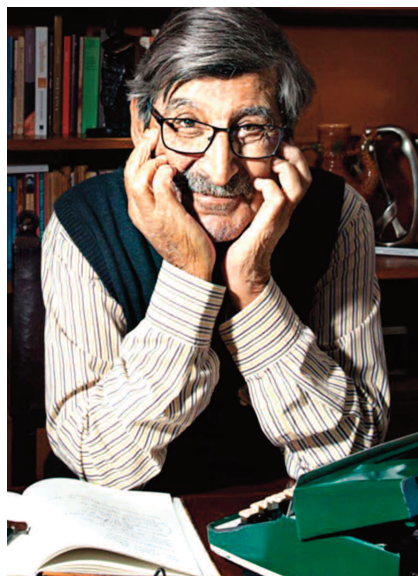
Bir şairden razı mıyız bu dünya cenginde?

Bırakalım buna şiirinin tuttuğu renk, adımın düştüğü iz karar versin.

Biz diyeceksek eğer bir şey, gür bir sesle Z / ölümsüzdür diye fışıldayabiliriz sadece arkasından...

Bir şairin arkasından bağırılmaz çünkü.

Yaşatacaksa şairi, şiirine yer açacağız kavgada, sevmeye, matemde.

Bak şiir diyeceğiz, bu da senin payın, gel dövüş dilediğin yerden.

Şiir şairsiz komayacağız ki, şairin gücüne gitmesin.

Şiiri söyleyeceğiz ki dilimizde, renk atmasın. Şiirin izini süreceğiz ki yolunu unutmasın.

Bir şair için öldü denilmez, nasıl demiyorsak saksı da mevsimi gelince toparlanacak çiçeğe...

Kara günümüz olacak, fakirliğimiz olacak, kapılar açılmayacak yüzümüze olacak, üstümüze zindan kapatacak...

Bunlar olacak ki ruhumuz bek olsun, iz tutsun.

Yaşatacaksa bir şairi dostlarını hatırlayacaksın.

Mahpustakini, daha bu sabah Rosa isimli bebeği doğmuş olanı, rakı sofrasında türkü tutturdüğünü, gülüşü ile aklını açanı, elbette toprakta-kini.

Kara elbiseler giymeyeceğiz bu ölünün ardından, ölürse ten ölür...

Renas Toprak

Tutuklu gazeteci ve ressam Zehra Doğan, aynı koşu altında bulunan 85 yaşındaki hasta tutuklu Sise Bingöl'ü çizdi.

Zindanlar Yıkılsın Tutuklulara Özgürlük

OLGULARLA İÇ SAVAŞ-1

Özgür Güven

Devrim siyasi iktidarın ve ekonomik alt yapının köklü değişimidir. Değişen ekonomik alt yapı belirli bir sürede toplumsal ilişkileri ve üst yapıyı da değiştirir. Yeni bir topluma geçişin başka bir yolu da yoktur. Yeni toplum kuruluşu, ancak var olan koşulların devrimci dönüşümüyle gerçekleşir. Bunun için proletarya ve emekçi yığınların sınıf mücadelesini sonuna kadar sürdürmesi, aktif politik mücadeleyi yükseltmesi bir zorunluluktur. Bu devrimci dönüşüm, dünyada eş zamanlı olmaz. Kapitalizmin eşitsiz gelişimi nedeniyle, her ülkedeki gelişim düzeyi ve nesnel koşullar birbirinden farklıdır. Buna bağlı olarak, her ülkedeki işçi sınıfı hareketi de farklı gelişme aşamalarında bulunur. İşçi emekçi kitlelerini ve diğer ezilen sömürülen yığınları devrimci mücadeleye kazanmak için, o ülkenin içinde bulunduğu ekonomik, politik, toplumsal gelişme aşamasını ve nesnel koşulların göz önünde bulundurulması gerekir. Marksist Leninistler örgütlenme faaliyetini sürdürürken hem işçi sınıfı hareketinin, hem mücadele verdikleri ülkenin içinde bulunduğu somut gelişme aşamasına uygun davranır; mücadele ve örgütlenme politikalarını ona göre belirlerler.

Türkiye ve Kürdistan açısından verili anın somut koşulları gereği önümüzdeki süreçte DHD'yi (Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirip DHİ'yi (Demokratik Halk İktidarını) kurmak ve oradan da kesintisiz olarak sosyalizme ilerlemek gerekiyor. Bu geçiş sürecinde gelişmenin şu ya da bu aşamasında iç savaş kaçınılmaz bir zorunluluk olarak gündeme gelir. Proletaryanın ve emeğin kurtuluşunun tek yolu olan sosyalizme geçmek için proletaryaya burjuvazi arasında, emek güçleriyle sermaye güçleri arasında birinin diğerine iradesini kabul ettirmek amacıyla verdiği amansız bir savaştır bu. Bütün dünyada olduğu gibi, bizde yaşanan devrimci mücadelenin tarihi de bunun en açık kanıtlarıyla doludur.

1871 Paris Komünü'nden, hatta öncesinden, 1848 devrimlerinden başlayarak dünyanın her yerinde yaşanan, yenen ve yenilen devrimlerin hepsi bunu kanıtlaştığı gibi, bu tezler, daha önceki burjuva dev-

rimlerle de uygunluk içindedir. "Az bile olsa özgür ve ilerici bütün ülkelerde tüm iktisadi gelişimin, bütün dünyadaki tüm çağdaş toplum tarihinin aralarında uzlaşmazlığa yol açtığı ve bu uzlaşmazlığın şiddetlendirdiği sınıflar arasında, yani burjuvazi ve proletarya arasında genellikle -hemen hemen istisnasız da denilebilir- bir iç savaş görülür." (Lenin, Ekim Devrimi Dosyası). Lenin'in de söylediği gibi iç savaş; "tüm çağdaş toplum tarihi" boyunca üst üste binen, biriken, tekrarlanan, artan ve şiddetlenen ekonomik, politik, toplumsal çelişki ve çatışmaların, sınıflar mücadelesinin gelişiminin belirli bir aşamasında iki karşıt sınıf arasındaki mücadelenin silahlı çatışma biçimini almasından başka bir şey değildir. Sınıflar mücadelesi, gelişiminin belirli bir aşamasında kaçınılmaz olarak bu biçimi alır.

Elli yıldan beri süren sert sınıf mücadelesinin deneyimine dayanarak iç savaşın bizdeki gelişimine kısaca bir göz atalım. Neredeyse yüzyılı aşan bu topraklardaki sosyalizm mücadelesinde devrimci olan ne varsa Denizlerle başlar. Biz de bu tarihsel dönemden başlayacağız.

1960'lı yıllar boyunca Türkiye kapitalizminin gelişimi sürdü ve işbirlikçi karakterde de olsa sanayi alanında tekelleşme egemen oldu. 1960'ların sonuna doğru Türkiye kapitalizminde kriz baş gösterdi. Bu kriz toplumun çeşitli kesimleri arasında yaygın eylemlerle de beslendi. Çukurova, Ege, Trakya gibi sanayi hammaddesi için tarım yapılan kapitalist tarımın geliştiği bölgelerde toprak işgalleri, isyanlar başladı.

1960'ların sonu 70'lerin başında işçi sınıfı da hareketlendi. İşçi grevleri yaşandı. ABD'nin kurdurduğu TÜRK-İŞ gibi bir devlet sendikasının varlığına rağmen DİSK kurulup örgütlenmeye başladı. Aynı dönemde öğrenci gençlik hareketleri devrimci mücadele örgütlerine evrilmekteydi. Bu dönemin en büyük kitlesel eylemi 15-16 Haziran'dır. Ayaklanma boyutlarına varan, dört koldan İstanbul'a yürüyen işçi sınıfından yüz-

binleri bulan kitleyi ne polis ne asker durdurabilir; işçiler barikatları ve tankları aşarak ilerlerler. Öğrenci gençliğin etkin olarak desteklediği hareketin gücü karşısında korkuya kapılan sermaye ve devleti geri adım atar, sendika yasasını geri çeker.

Bu eylem politik bir eylemdir, ancak politik olmasına rağmen kendiliğinden bir eylemdir.

Toplumsal gelişimin hızlandığı, sınıflar mücadelesinin isyan ve ayaklanma biçimine doğru gelişmesi karşısında tekelleşen sermaye ve faşist devleti, Nuhaklarda Sınanların katlinden sonra Kızılder'ede Mahiri ve 10'ların katliamını gerçekleştiren, sonra da Denizlerin idamını. Toplu tutuklamalar ve işkencelerden sonra askeri mahkemelerin kararıyla pek çok genç ve işçi devrimci olduğu için zindanlara kapatıldı.

Toplumsal muhalefetin ve devrimin gelişimi karşısında cuntacılar geriye çekilir, parlamenter faşizm uygulamaya girer. 73-74'te yükselişe geçen toplumsal muhalefet sonucunda devrimci tutsaklar da dahil zindanlar boşaltılır. Devrimci mücadele yeniden ivme kazanıp yükselişe geçer. Bu süreçte politik grevler öne çıkar. Hedefine DGM'leri koyan metal işçilerinin başını çektiği 1976'daki yaygın grevler sonucunda DGM'ler kapatılır. İşçi sınıfının o dönemdeki en etkin politik grevi oldu bu grev. Bu eylemlerin ağırlıklı kitlesi işçilerdir. Gençlik hareketleri ve öğ-

renci gençlik de bu eylemlere etkin olarak destek verir, içinde yer alır.

1976'da sözü edilecek en önemli kitle eylemlerinden biri de 1 Mayıs'tır. Cumhuriyet tarihinde ilk defa açık sokak gösterileriyle, mitingle kutlanırlar. 1 Mayıs Taksim mitingine yüzbinden fazla kitle katılır. 1 Mayıs nedeniyle pek çok iş yeri ve fabrikada fiilen iş bırakılıp toplu halde Taksim'e çıkılır. 1 Mayıs gösterileri işçilerin sınıf bilincindeki gelişme düzeyini gösteriyor. Bu gelişimi engellemek amacıyla tekelleşen sermaye sivil faşist çeteleri MHP eliyle sokağa saldı. Bu çeteler eliyle katledilen öğrencilerin cenaze törenleri onbinlerin katıldığı görkemli anti-faşist gösterilerle döndü.

1977 1 Mayıs'ı devrimin güçlü bir yükselişi içinde olduğu, sadece metropoller değil, Anadolu'daki pek çok kenti de kapsamaya başladığı, örgütlü devrimci mücadelenin hızla yayıldığı bir dönemde karşılandı. Tekelci sermaye ve faşist devlet, devrimin gelişimini engellemek amacıyla 77 1 Mayıs'ını kana buladı. 77 1 Mayıs'ı o güne dek yapılan en görkemli, en kalabalık mitingdi: 500 binden fazla işçi ve emekçi katılmıştı. Sermaye, işçi sınıfı ve emekçi yığınları açık terör ve baskıyla, katliamlarla durdurmayı denedi. Kitle silahlarla taranıp panzerler tarafından ezildi. Aynı gün akşam evlerine dönen işçi ve emekçilerde korku değil, yaşanan vahşi katliama duyulan öfke ve intikam duyguları hakimdi.

15-16 Haziran'ı kat kat aşan bu eylemlere DİSK öncülük etmiştir.

Bu dönem özellikle öne çıkan bir diğer katman da öğrenci gençliktir. Ezici çoğunluğu işçi-emekçi çocukları olan öğrenci gençlik bu dönemde hızla örgütlenerek silahlanmaya başladı. Önceleri savunma amacı taşıyor olsa da bu süreçte silahlı mücadele özellikle bu kesim eliyle öne çıkmaya başladı. Sermaye ve faşist devletin buna yanıtı sokağa saldırdığı sivil faşist çeteler eliyle işçi-emekçi mahallelerinde kahve taramaları, bombalamalar

oldu. Evlerinde bastıkları 7 TİP'li öğrenciyi topluca katlettikleri gibi 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi öğrencilerini bombalayıp 7 öğrenciyi de Beyazıt'ta katlettiler. DİSK bu katliamlara "Faşizme İhtar Eylemi"yle cevap verdi: İş bırakıp yolları trafiğe kapattı.

1977, sınıflar mücadelesinin açık iç savaş boyutuna vardığının en açık kanıtlarıyla doludur. Aynı süreç 1978'de daha vahşi, daha kanlı boyutlara vararak sürdü. 77 1 Mayıs'ını kana bulayıp devrimci mücadeleyi ezemek isteyen sermaye, 78 1 Mayıs'ında tam tersi bir sonuçla karşılaştı: Taksim Meydanı çok daha görkemli ve öfkeli kalabalıklarla, işçi ve emekçilerle dolmuştu.

Bu süreçte toplumun bütün ezilen ve sömürülen kesimlerinde örgütlenme ve devrimci mücadeleye katılım arttı. Mücadele Türkiye ve Kürdistan'ın bütün kentlerinde ve kırsal kesimlerinde giderek yayılıyor, devrim güçlenip geliyordu. Yasal ve yasadışı grevler, boykot, miting, gösteri artmış; öğretmenlerden polisler kadar bütün devlet memurları kendi yasal örgütlerini kurmuş, toplumdaki saflaşmaya uygun olarak onlar da saflaşmışlardı. Tekelci sermaye toplumdaki siyasal saflaşmaya büyük bir katliamla yanıt verdi. Aralık 1978'de sivil faşist çeteler polis ve ordunun kışkırtması, gözetimi ve dolaylı desteği altında Maraş'ın yoksul alevi kesimlerinin yaşadığı emekçi mahallelerine saldırdılar. Kadın, erkek, çocuk demeden 100'den fazla insanı katlettiler. Günlerce süren bu katliam toplumun geniş kesimlerinin nefretini ve tepkisini çekti. Tekelci sermaye ve faşist devleti yine yandı: Ezilen ve sömürülen emekçi yığınlar korkup sinmek bir yana büyük bir öfkeyle karşılanan bu katliamdan sonra boykot, direniş, işgal ve yürüyüşler daha güçlü, daha yaygın olarak yaşanmaya başladı. Silahlı çatışmalar her yana, her kente ve mahalleye yayıldı. Emekçi kesimlerde ve Alevilerde yoğun bir silahlanma eğilimi gelişti. Sivil faşistler her yerde devrimcilerin ve halkın saldırılarıyla karşılaştı. Bir çok mahalleden ve okuldan silah zoruyla sökülüp atıldı.

...Devam edecek

No Pasaran

Avrupa'nın birçok ülkesinde faşist partilerin yükselişte olduğu propagandasının yapıldığı bir dönemde, İsviçre'nin Basel şehrinde, 24 Kasım günü Neo Nazilerin Messe Platz'da yapmak istediği miting, karşı mitinglerle engellendi.

İsviçreli komünist, devrimci, demokrat ve anarşist kurumların, aynı gün faşistlerin miting saatinden 1 saat önce aynı yerde faşizme karşı yapmak istedikleri mitingde İsviçre polisi izin vermedi. Buna karşı, günlerce yapılan propaganda çalışmalarını ve izin verilmemesine rağmen eylem yapma ısrarı sonucu yüzlerce anti-faşistin toplandığı Messe Platz'da faşistlere miting yapma fırsatı verilmedi.

İsviçre polislerinin yoğun önlem aldığı eylemde 20-30 civarında faşist, ancak polis koridoru içerisinde toplanabildiler. Faşistlerin sıkıştığı sokaktan dışarı çıkmalarına ve eylem yapmalarına izin vermeyen kitle sık sık Almanca "Basel'de Faşizme Yer Yok", "Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma", "Yaşasın Devrim, Tüm Ülkelerde Faşizme Karşı Savaşalım" sloganları atıldı.

Dört buçuk saat süren eylem boyunca kitle Messe Platz etrafındaki sokaklarda ve caddelerde yürüyüş yaparak sokakları ve caddeleri trafiğe kapattı. Polislin tüm uyarılarına ve kullandığı plastik mermilere sloganlarla karşılık veren kitle plastik mermi kullanılması sonucu ara ara geri çekilse de dağılmadı.

Faşistlerin polis koridorunda sıkıştıkları alandan çıkmalarının ardından kitle Clara Platz'a doğru yürüyüşe geçti. Polislin kitlenin önünü kesmesi üzerine kitle başka sokaklarda trafiği kapatarak Rebgeasse'ye kadar yürüdüktan sonra eylemi sonlandırdı.

Türkiye ve Kürdistanlı komünist ve devrimcilerin de katıldığı eylemde İsviçreli gençlerin yoğun katılımı ve İsviçre polislinin saldırgan tavrı dikkat çekti. Bu, uzun yıllardır faşistlere karşı yapılmış olan en etkili eylemdi.

Basel'den Leninistler

#MigrantCaravan ABD Sınırında

Binlerce kişinin oluşturduğu bir göç kervanı, haftalardır Amerika'da yürüyor... Yoksulluktan, geleceksizlikten kaçan 7000'den fazla Orta Amerikalı, 25 Kasım günü Meksika-ABD sınırına ulaştı...

Haftalardır göçmenler aleyhinde propagandalar yapan, sınıra asker yığan ve bu göçmenleri seçim kampanyasının en tepesine koyan Trump, "Ülkemize sadece yasal olarak gelenlere izin veracağız. Bunun haricinde asıl politikamız 'yakala ve tutukla' şeklindedir" dedi ve göçmenlerin Meksika'da kalacağını, gerekirse tüm sınırları kapatacaklarını söyledi. Meksika hükümetinden de ABD'ye "yasadışı olarak" geçmek isteyen göçmenlerin sınır dışı edileceği açıklaması geldi.

Washington Post gazetesinde de günler önce, Trump'ın talimatıyla silahlı paramiliter grupların 200 kişi ile sınırı gittiğini yazmıştı.

Ve ABD, San Ysidro sınırını kapatarak sınırı aşmak isteyen göçmenlere biber gazıyla saldırdı. Son yıllarda çok yabancı olmadığımız sahneler bunlar. Türkiye-Kobane sınırında, Avrupa'da Macaristan başta olmak üzere pek çok ülke sınırlarında göçmenlerin yüz yüze kaldığı bir vahşet bu. Emperyalist kapitalist sistemin kendi evlerinde, kendi topraklarında yaşama hakkı bırakmadığı halkların kendilerine yeni topraklar yeni evler ararken

yüz yüze geldikleri ise,ölüm, açlık, hapisaneler, gaz bombaları, dışlanma...

ABD'nin San Diego ile Meksika'nın Tijuana kentleri arasındaki sınırdan geçmek isteyen, aralarında kadın ve çocukların da olduğu 500 göçmene, sınır güvenlik görevlileri gaz bombaları ile saldırdı. Sınır kapatıldı, uzun araç kuyrukları oluştu.

Sınırı geçmek isteyen ve çoğunluğu Honduraslıların oluşturduğu yüzlerce göçmen "Biz suçlu değiliz, ağır işçileriz, uluslararası işçileriz" sloganları attı.

Diğer taraftan Amerikan halkı da "Uluslararası Eylem Günü"nü bir parçası olarak San Ysidro'da göçmenlere destek için "hoş geldiniz" pankartı açtı.

Zirvemiz Var Başkenti Boşaltın

Arjantin'in başkenti Buenos Aires'te düzenlenecek olan G20 zirvesi öncesi, şehir protesto eylemleri ile sarsıldı.

30 Kasım-1 Aralık günleri yapılacak olan G-20 liderler zirvesi öncesi 26 Kasım'dan itibaren başladı protesto eylemleri. Ve Arjantin hükümeti şehir sakinlerine, liderlerin gelmeye başlayacağı 29 Kasım gününden itibaren "şehir boşaltılmalı" çağrısı yaptı. Hükümet, Perşembe gecesinde Pazar sabahına dek zirvenin düzenlendiği bölgeyi trafiğe kapatarak devasa bir güvenlik operasyonu yürüteceğini de duyurdu.

Zirvenin düzenleneceği Cuma ve Cumartesi günü Buenos Aires'te marketler, hükümet kurumları ve bankalar kapalı olacak. Güvenlik Bakanı, "Perşembe günü iş çıkışı kenti terk edin, çünkü sizi çok sınyacak bir ortam olacak. Şiddetin baş göstermesi halinde derhâl çok güçlü kararlar alacağız ve çok güçlü güvenlik önlemleri yürürlüğe koyacağız" dedi.

Burjuvaların korkularını boşa çıkarmamaya kararlı Arjantinliler, 27 Kasım Salı günü sendikalar ve sol örgütler yaklaşık 50 bin kişi ile ellerinde flamalarla Buenos Aires'in Don Leon Kolbowski Stadyumu'nu doldurdular, festival havasında bir miting yaptılar.

28 Kasım Çarşamba günü ise başkentin en bilinen caddesi 9 Haziran'ı trafiğe kapatıp Devlet Başkanı Macri'nin sübvansiyon kesintilerini ve diğer kemer sıkma politikalarını protesto etti.

29 Kasım Perşembe günü de eylemler sürerken, bugünün eylemcileri Plaza De Mayo anaları oldu. Protesto eylemleri devam edecek.

193. Gününde EKA Dayanışması

Emekçi Kadınlar (EKA) 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü yaklaşırken eylemlerinin 193. gününde Flormar işçisi kadınları ziyarete gitti.

23 Kasım günü öğle saatlerinde Flormar yakınlarında "Flormar İşçisi Yalnız Değildir" pankartı ve "Flormar Değil Eylem Güzelleştirir" dövizler açarak "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Flormar Değil Eylem Güzelleştirir", "Flormar İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla eylem alınan gelen Emekçi Kadınlar'ı Flormar işçileri de aynı sloganlarla karşıladı.

Bir araya gelen kadınlar "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganlarını atmaya devam etti. EKA adına Flormar işçisi kadınlara karanfil veren Fatma Yıldırım, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü yaklaşımını, işten atılan işçilerin de bir kez bu şekilde sermayenin şiddetiyle karşılaştığını ifade etti.

25 Kasım günü Flormar işçilerinin kendi programları olabileceği düşüncesiyle bugünü onlarla geçirmek istedik-

lerini belirten Yıldırım "Kadınlar olarak, kapitalist sistemin uyguladığı çeşitli şiddet biçimlerine karşı mücadele edi-

kısmını kitap okuyarak geçiriyor. Bu nedenle Emekçi Kadınlar Flormar işçilerinin kütüphanesine çeşitli kitaplar da getirdiler. İşçiler hemen kitapları gruplara bölerek beğenilerine göre kitapları seçmeye ve gruplandırmaya başladı.

Kadınlar EKA ile 25 Kasım üzerine konuştular. Daha önce hiç eyleme dahi gitmemişken, 193 gündür her gün eylemde olan kadınlar "Bugün bildiğimiz birçok şeyi bilmiyorduk, sokağa çıktık bir sürü şey öğrendik" diyen kadınlar, mücadelenin kendilerine güç kattığını ve şimdi pek çok konuda bilgi sahibi olduklarını, dayanışmaya gelenlerle çok farklı konular üzerine sohbet ettiklerini söylediler.

25 Kasım'a dair programları sorulduğunda ise "Biz artık eylemsiz yapamıyoruz. Kadın işçiler olarak 25 Kasım'da burada değil Gebze Meydanı'nda olacağız. Kadına yönelik şiddete karşı sesimizi meydanlarda yükselteceğiz" dediler.

Flormar işçileri Emekçi Kadınları, "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Güle güle dostlar yine bekleriz" diyerek uğurladı.

yoruz. Sizler çalışırken karşılaştığınız şiddetin yanında bir kez de işten atılarak bir bu şiddeti yaşamış olduk. 193 gündür kararlı bir mücadele veren Flormar işçilerini selamlıyoruz. 25 Kasım yaklaşırken sizlerle bir arada olmak ve dayanışmamızı büyütmek istedik" dedi. Atılan sloganların ardından bir süre birlikte halaylar çekildi.

Emekçi Kadınlar (EKA) Flormar işçilerini, 26 Kasım akşamı Caferağa Spor Salonu'nda gerçekleştirecek olan 3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Gecesi'ne davet etti.

Flormar işçileri zamanlarının bir

Gazi Mahallesi'nde 25 Kasım

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde, "hayallerimizde, hikayelerimizde, geleceğe dair umutlarımızda şiddete asla yer yok. Şiddetin kaynağı kapitalizmi yok edip, barışın kaynağı sosyalizmi kuracağız hep birlikte" diyerek Gazi Mahallesi'nde Ekin Sanat Ve Halk Kütüphanesi'nde bir araya geldiğimiz kadın emekçilerle, şiddetin kaynağını ve buna nasıl son vereceğimizi konuştuk.

Şiddetin sadece fiziksel yanının olmadığını, psikolojik şiddetin ve geleneklerin kadınların yaşamını esir aldığını, örnekleriyle gördüğümüz kendi yaşamlarımızı paylaştık birbirimizle. Aramızdan bazıları boşanmış, bazıları ise eşinden şiddet görmüş kadınlardı. Bazılarımız çözümü şiddete karşı şiddette gördü, bazılarımız eğitimde... Ama bunların hepsinin yetersiz kaldığı sonucuna da birlikte vardık. "Bu sistemin değişmesi gerekir" diyen emekçi kadınlarımız oldu tüm bu konuşmaların sonunda.

Sohbetimize dahil olan Pakistanlı göçmen işçiler de vardı. Onlar da bizlere Pakistan'da kadının ev yaşamına hapsedilmişliğinden bahsetti. Göç ettikleri ülkelerde, bir evde 10 bazen 12 kişi kalarak yaşamlarını sürdüren işçiler, ülkedeki gericiyetten kaçtıklarını, bu yüzden dünyanın farklı ülkelerinde çalıştıklarını anlattı. Bu gericiyetin kadının yaşamını nasıl abluka altına aldığını anlattılar bizlere. Kadının çalışmadığını ve eve hapsedildiğini; yemek yapmadığı, evi temizlemediği zaman dayacağı hak ettiği algısının nasıl yaygın olduğunu; kadının yanında aileden bir erkek olmadan sokağa çıkamadığını anlattılar...

Kadınların ezilmişliği, yaşamı, dünyanın her yerinde birbirine benziyor. Tıpkı isyanlarının da dünyanın her yerinde birbirine benzemesi gibi. Bugün en ağır bedeller ödenererek yürünen bu yol, artık başka bir dünyanın kurulmasını dayatıyor bizlere... Ve başka bir dünya şimdi her zamankinden daha fazla mümkün...

Şimdi Kadınların Özgürlük Zamanı! Şimdi Devrim Zamanı!

Emekçi Kadınlar/EKA

Yaşasın Kadın Dayanışması!

Yaşamın her alanını dönüştürmek şiarları ile DÖB'lü kadınlar 25 Kasım'da da alanlardaydı

Antakya'da bir araya gelen kadınlar, önce Saray Cadesi'nden köprüye sloganlar ve zılgıtlarla yürüdüler. Ardından basın açıklaması yapıldı.

"Belki de bize en yakın şey ölüm; fakat bu bizi korkutmuyor, haklı olan her şey için savaşmaya devam edeceğiz" diyen Mirabel Kardeşlere sözümüz var. Zafere Kadar Daima!

58 Yıl önce Dominik Cumhuriyetinde diktatörlüğe karşı mücadele ettikleri için katledilen Mirabel kardeşlerin yaktığı meşale, bugün milyonlarca işçi ve emekçi kadının elinde yanmaya devam ediyor. 25 Kasım Uluslararası Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde Saray Cadesi ve Köprü, Mirabel kardeşleri katleden faşist zihniyetin aymısı olan iktidarın bekçileri tarafından ablukaya alındı, buna rağmen kadınlar, basın açıklamasını gerçekleştirdiler.

Mirabellerin mücadele çağrısı bugün hala yankılanıyor! Hala sermayenin kabusu olmaya devam ediyor!

"Küçük Adımlar Büyük Adımlara Dönüşecek"

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde Sarıgazi emekçi kadınları olarak toplanıp bir söyleşi gerçekleştirdik.

Günün anlam ve önemine dair yaptığımız sohbetin konusu, elbette ki şiddetti. Kadınlar kendi yaşam ve deneyimlerini paylaşıyor, bu kadar da olmaz dedirten şiddet hikayeleri açığa çıktı. Kimi eşinden şiddet görmüş yıllarca, kimisi babasından gördüğü şiddet yüzünden çocuk yaşta evlenmiş... Her biri oynamak istemediği rollerin baş kahramanı olmak zorunda kalmış!

Genç kadınlar bu deneyimleri dinlerken, şiddetin bilinen yüzüne aşina olduklarını, ancak diğer yüzünün de görülmesi gerektiğini ifade ettiler. Üniversite öğrencisi genç bir kadın, şiddetin bir çok yönü olduğunu (duygusal, psikolojik, ekonomik ve fizyolojik) ancak ön plana çıkarılanın sadece erkeğin şiddeti olduğunu dile getirirken "biz sadece evde babamızdan, eşlerimizden, abimizden şiddet görmüyoruz. Evet onların şiddeti, baskısı var ancak sistemin, devletin, polis şiddeti hep göz ardı ettiriliyor. Okulumuzda bir protesto eylemi gerçekleştirirken ya da işyerinde ekonomik ya da siyasi taleplerle grev yaptığımızda... Sadece "erkek şiddeti" denilerek sistem ve egemen sınıf, kendini masumlaştırmaya hedef saptırmaya çalışıyor. Sınıfımız içinde kadın ve erkek sınıfları yaratıp çatıştırmak istiyor. Oysa ki bu kapitalist sistem kadını da erkeği de çürütüyor. İnsanal ilişkileri bağları parçama ediyor" dedi. Daha sonra da asıl mücadele edilip parçalanması gerekenin kapitalist sistem ve onun ataerkil zihniyeti olduğunu dile getirirken, mücadele eden kadının özgür olduğunu, bu nedenle kadınların kendi öz örgütlülüklerini yaratıp doğru hedefe yönelip gerçek özgürlük için mücadele etmeleri gerektiği vurgusunu yaptı.

Sosyalist ülke deneyimlerinin paylaşılmasıyla devam eden sohbetimiz tartışmalarla sürerken, eşlerinin aradığı telefonlar beklemeye alındı. Uyuyan çocuklar bahane edilip erken ayrıldılar kadınlar.

İlk defa böyle bir söyleşiye katılmış olan kadınlar, kendileri ve hayatları için küçük bir adım attılar. Umarız bu küçük adımlar çoğalarak insanlık için büyük adımlara dönüşür.

Emekçi Kadınlar (EKA)

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü'nde kadın gazeteciler, hapislerdeki meslektaşlarının fotoğrafları ile Taksim'deydi.

DEVİRİMİN

KAFALARDA SOMUTLANMASI

Ali Varol Günel

Olaylar giderek daha hızlı gelişmekte. Siz daha bir olayın üzerine yoğunlaşmadan, onun nasıl ve niye olduğunu çözümlemeyen bir başka yerde bir başka olay patlak ve-riyor ve siz kafanızı oraya çevirmek zorunda kalıyorsunuz. Olayların hızlı akışı, onların somut bir şekilde yorumlanmasını ve aralarındaki bağlantıları tüm yönleriyle ortaya koymayı güçleştiriyor. Leninist bir ilke olan "somut durumun somut tahlili"ni anı anına yapmak, politikada sizi hata yapmaktan koruyor; ama bu tahlilden çıkarılan sonuçları kit-lelere götürmek, ayrı bir çaba gerektiriyor.

Lenin, İki Taktik'te "somut siyasal amaçlar, somut koşullar içinde belirlenmelidir. Her şey görelidir, her şey akıp gider ve her şey değişir" derken, diyalektik akışın bu hızına dikkat çekiyor ve bizleri her şey hızla değişirken kalıplaşmış düşüncelerden uzak durmaya çağırıyordu. Her genel doğruyu her somut durumda yinelemenin bizi devrimci yapmaya yetmeyeceğini, biz en çok Gezi Ayaklanması sırasında gördük. Verili anda sınıflararası güç ilişkilerini ve dengeleri iyi hesaplayamayan ortalama sol siyasetler, gelişmelerin gerisinde kaldılar ve bırakalım Gezi'den çıkardıkları devrimci sonuçları kitlelere somut olarak götürmeyi, Gezi'den devrimci sonuçlar bile çıkaramadılar. Böyle olduğu, Gezi'nin yarattığı büyük devrimci enerjiyi seçimlere endeksleyerek heba etmelerinden anlaşılabilir.

Olaylara devrimci bir bakış açısıyla yaklaşılmalı somut durumdan devrimci sonuçlar çıkarmak ve bunları da kitlelere devrimci amaçlar için anlatmak mümkün olmuyor. Her şey lafızda kalıyor; yeri geliyor bolca ayaklanma ve devrim sözlüri ediliyor, ama pratikte ekonomizme ve reformizme saplanılıyor. Devrimin pratik olarak örgütlenmesine girişilmediği, bizim devrime pratikte ne öğreteceğimizi, bunu nasıl yapacağımızı üzerinde durulmadığı için, iş belagatten öteye geçmiyor. Doğrusunu söylemek gerekirse somut durum anlatılırken, her zaman bir ekonomizme düşme tehlikesi vardır; ya da "insanlara hak alma bilinci vermek gerekir öncelikle" sığına...

Neden? Çünkü, bu kitlelere en kolay anlatılacağı varsayılan, onların kafasında en kolay somutlaştırılacağı, bize en çok hak verecekleri varsayılan propaganda şeklidir. "Henüz devrim için, siyasi iktidarı ele geçirmek için hazır olmayan geniş yığınlar, iş nasıl sömürüldükleri, nasıl ezildikleri onlara anlatılmaya gelince hemencecik kavrayacaklardır" yanlış varsayımından yola çıkanlar, ezilen ve sömürülen milyonlarca insanın zaten ezildikleri ve sömürüldüklerinin farkında olduklarını, onlara önderlik iddiasında bulunanların yapması gerekenin, onlara bildikleri, yaşayarak öğrendikleri şeyleri anlatarak onlardan onay beklemek olmadığını, tam tersine onlara bilmedikleri şeyleri, örneğin bu durumdan nasıl kurtulacaklarını anlatmak olduğunu görmekten gelirlir. Retoriğe çok önem veren bu kesimler, iş pratiğe gelince "ağaçtan ormanı görememe" yanlına düşer ve her şeyi basitleştireceğim derken kendileri basitleştirirler. Bu yanlışa düşmemek için çıkış noktası olarak alınan işçi sınıfı ve emekçilerin kapitalist sistemde karşı karşıya olabilecekleri her sorunun çözümünün devrimde olduğunun, her devrimin de temel sorununun iktidarın ele geçirilmesi olduğunun bir an bile unutulmaması ve bunun anlaşılır bir şekilde işçi ve emekçi kitlelere aktarılması gerekir.

Şüphesiz bu kolay bir iş değildir; Marksist Leninist doğruların kitlelerin diline çevrilerek anlatılabilmesi, ayrı bir yetenek gerektirir. Sizin yıllardır kullandığımız ve doğruluğundan kesinlikle emin olduğunuz bir slogan o an için kitlelere, onların ruh haline hitap etmeyebilir; işte o an, somut durumun somut tahlilini yaparak üretilecek bir slogan, bir anda tüm kitlenin o sloganı sahiplenmesine ve ileri atılmasına neden olabilir. Bolşeviklerin "Tüm iktidar sovyetlere" sloganı örneğin, böyle bir slogandır. O tarihsel momentte karşılığı bulmuş ve kitlelerin kafasında somutlanmıştı.

Biz bugün, somut durum devrimci olduğuna söylüyoruz; haliyle kitlelere yaşadıkları her sorunun çözümünün devrimde olduğuna gösteren "Şimdi Devrim Zamanı" somut bir slogan oluyor. Ekonomik ve siyasi kriz iyice kökleşmiş durumda; bu koşullarda "krizin faturasını biz ödemeyeceğiz" demek, somut propaganda yapmak anlamına gelmiyor. Tam tersine, ekonomizmin ve reformizmin alamenti farikası oluyor. Yoksul insanlar çıkıp da bunlara "iyi de biz her gün zaten bir sürü fatura ödüyüz; hatta muhtemelen siz de ödüyorsunuz" dese, bu "ortalama sol" siyasetler acaba ne derler doğrusu merak ediyoruz. Bugüne kadar hangi burjuva sınıf ya da siyasi iktidar, "kriz derinleşiyor; insanlar mağdur etmeyelim; krizin yükünü biz yüklenelim, karlarımızı biraz düşürelim" demiştir sizce? Tam tersine hepsi krizi fırsatı çevirmek için ellerini ovuşturmakla meşguldürler. Dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçilere söylenmesi gereken, krizden kurtulmak için burjuvaziye ya da siyasi iktidara nasıl yardımcı olacakları değil, krizden bir devrimle kurtulmak için ne yapacakları olmalıdır.

Somut durumu doğru çözümlemek, bunlardan doğru sonuçlar çıkarmak ve çıkarılan sonuçları doğru bir şekilde işçi ve emekçilere aktarabilmek için, işçi ve emekçilerin, yoksul halkın arasına gitmek, onlarla yaşadıkları yerlerde canlı bağlar kurmak gerekir. Bu bağlar bir kez kurulduğunda sadece kendi kafamızdakileri onlara aktarmak değil, onlardan da öğrenmek, sorunlarının neler olduğunu, bu sorunların çözümü için neler yapmayı düşündüklerini anlamaya çalışmak gerekir.

Kitlelerin nabzını onlardan uzakken tutamayız; kendi dar çevremizde gördüklerimiz, duyduklarımız da bize bir fikir verir; ama bu fikir bütünü görmemiz için yeterli olmaz. Özellikle işsiz, yoksul insanların kendi yaşamlarından yola çıkarak neler düşündüklerini öğrenmek, bizim somutu daha iyi ve gerçeğe yakın şekilde tahlil etmemizi sağlayacaktır. Gyorgy Lukacs, "Lenin'in Düşüncesi / Devrimin Güncelliği" adlı eserinde Lenin'in bunu nasıl yaptığını anlatıyor: "1917 Temmuz'ndaki olaylardan sonra il-legal olarak bir işçinin evinde kalırken onun yemekten önce ekmeği övüşü dikkatini çekmişti: 'Onlar artık bize kötü ekmeğe vermeye bile cesaret edemiyorlar'. Lenin, Temmuz günlerinin bu sınıfsal değerlendirmesinden dolayı şaşırmış ve hoşnutluk duymuştu. Bu olayın ve bundan doğan görevlerin üzerine yaptığı kendi karmaşık çözümlemelerini düşünmüştü. 'İnsan olarak ekmeğe ihtiyacı nedir bilmeyen ben, ekmeğe üzerine hiç düşünmemiştim... Düşünce, her şeyin temeli olan şeye, yani ekmeğe uğruna verilen sınıf mücadelesine, son derece karmaşık ve dolambaçlı bir yoldan, yani siyasal çözümleme ile erişir.' Hasılı Lenin, yaşantısı boyunca, daima, her yerde öğrenmişti; ister Hegel'in Mantık'ından olsun, isterse bir işçinin ekmeğe üzerine düşüncelerinden..."

Ajıtasyon ve propaganda, teorik ve politik tahlillerimizin kitlelere götürülüşünün iki şeklidir. Dolayısıyla ajıtasyon ve propaganda yapmak, her devrimcinin en öncelikli görevleri arasındadır. İnsanları yüreklendirmek (ajıtasyon) ve bilgilendirmek/bilinçlendirmek (propaganda) bir devrimin mayalanma aşamasında, patlaması ve sonrasında zafere yürüyüşünde ona eşlik edecek temel unsurlardır. Bu iki unsurun da soyut/genel değil, somut olması gerekiyor. O anki verili durum neyse, zaman ve mekan gözetilerek, insanların bilinç durumu ruh halleri göz önünde bulundurulurken, deyim yerindeyse, zincirin ana halkasını tespit edip oradan tutarak tüm zinciri çekerek yapılması gerekiyor.

Bir devrim için koşullar her geçen gün daha da olgunlaşıyor. Toplumun karşı kutuplara bölünüşü ve her devrim gibi bizim devrimimizin de karşısında bir karşı-devrim örgütleyerek geliştiği açıkça görülüyor. Olayların süreklilik içerisinde bir kopuş noktasına doğru gittiği oldukça somut bir gerçeklik. İşçilerin, emekçilerin dişleriyle tırnaklarıyla çıkararak hak ettikleri kıdem tazminatlarının fona devri ya da önumüzdeki Mart ayında yapılması düşünülen yerel seçimlerin sonuçları üzerine şimdi den ipotek konulması, fitili ateşleyebilir ve tahmin edilenden çok daha büyük bir potansiyeli harekete geçirebilir. Devrim, deyim yerindeyse kuvveden fiile çıkabilir. Burjuvazi bütün hazırlıklarını buna göre yapıyor. Öyleyse devrimin somut ve güncel olduğunu söyleyen devrimci komünistler de tüm hazırlıklarını buna göre yapmalıdır. Somut devrimin geniş yığımlara kavratılması ve kafalarda da somutlaştırılması, bu hazırlıkların başında geliyor.

Cumhurbaşkanından kadın-erkek eşitliğine yeni bir bakış: "100 metreyi bayan erkek aynı şekilde mi koşturacağız?"

TC Dışişleri Bakanlığı "Fransız güvenlik güçlerinin göstericilere sertleşen müdahaleleri ve orantısız güç kullanmaya varan uygulamaları da kaygı vericidir" dedi. Evet, dedi.

Diyarbakır'da Gençlik Konferansı Büyük Bir Coşkuyla Gerçekleşti

25 Kasım'da Diyarbakır'ın Bağlar ilçesinde HDP Gençlik Meclisleri'nin "Örgütlen Özgürleş Sömürgeciliği Parçala" şiarıyla düzenlenmiş olduğu 2. Olağan Kongresi gerçekleşti. Devrimci Öğrenci Birliği olarak biz de bu kongreye katıldık. Kongre için HDP bütün şehirlerden Diyarbakır'a araç kaldırmıştı. Bizler de İstanbul'da yola çıktık. 24 Kasım günü saat 11.00' de yolculuğumuz başladı. Yolculuk başlamadan evvel araçların kaldırılacağı noktalarda sivil polisler, sivil ekipler otobüsleri gözlüyorlardı ve birbirine kongreye gidebilecek gençleri tarif ediyorlardı: 'Şu sırt çantalı, şu renk montu olan' diye. Yola çıktıktan sonra ilk çevirme Gebze tarafında oldu. Burada bizi yaklaşık iki saat sadece GBT işlemleri için beklettiler. Tabii, Kürt analarımızın sesleri yükselmeye başladı: "Kongreye gidiyoruz biz sadece, kongreden de mi korkuyorsunuz!"

Bekleyişimizin ardından kimliklerimizi aldıktan sonra alkışlarla, zılgıtlarla tekrar yola koyulduk. Birkaç defa daha durdurulduk Diyarbakır'a yetişmeden önce, ama bunları anlatmaktansa otobüsteki ruh ve coşkuyu sizlere aktarmak istiyorum. Otobüste kadın, erkek, genç, yaşlı, çocuk herkesin moral motivasyonu, coşkusu o kadar yüksekti ki etkilenmemek elde değildi. Marşlar, türküler söyleniyor, sloganlar atılıyor, halaylar çekiliyordu Diyarbakır'a varana kadar. Bu coşkulu ruh sadece bizim otobüste değildi, mola noktalarında diğer otobüslerle gelen insanlar inmez hep birlikte halay çekmeye başlıyordu. O anki ruh hali, kongrenin heyecanının hevalerin dört bir yanını sardığıydı. Bu durum bizleri de oldukça heyecanlandırıyordu. Bu, bizce örnek alınacak bir durumdur.

Daha sonra Diyarbakır'a vardığımızda Silvan tarafında durdurulduk. Bir süre bekledikten sonra tekrar Bağlar'a varmak için yola koyulduk. Bağlar'a vardığımızda kongrenin

gerçekleşeceği alana sloganlar eşliğinde gitmeye başladık. Birkaç dakika sonra yine durdurulduk. Slogan atarak yürüyemezsiniz diye karşımıza dikildi faşist devlet güçleri. Kentte yoğun bir abluka da mevcuttu. O an sesler daha da yükseldi ve o coşku kat be kat arttı. Arama noktalarında kalemler bile kongre salonuna alınmadı. Ve tüm tehditlere rağmen kongre salonuna girdik. Bahçede dur durak bilmeyen halaylar büyük bir coşkuyla devam ediyordu.

Birkaç saat sonra etkinlik başladı. Kongre İran'dan, Güney Kürdistan'dan katılan temsilcilerin konuşmalarıyla başladı. İran'dan kongreye katılan Demokrat Gençlik Üyesi Peçewa Alipur: "Rojhilatlı gençler olarak, gerilla ve peşmergenin DAİŞ'e karşı mücadelesini kutluyoruz. Biz Rojhilatlı gençler olarak; HDP Gençlik Meclisi'nin yürüttüğü mücadelenin bir parçası olmak için Diyarbakır'dayız. Süruç'ta işgalci güçler gençleri katletti. Ancak gençler işgalcilere karşı boyun eğmedi. Bu süreçte Kürt gençleri Kürt Ulusal Birliği'ne öncülük etmelidir. Kürtlerin birlik ruhuyla kongrenizi selamlıyoruz." diyerek konuşmasını tamamladı.

Güney Kürdistan'dan Kürdistan Komünist Gençlik Üyesi Rêbaz Haşim, "Kürdistan'ın başkenti Amed'e selam olsun. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde gençlik kongresini gerçekleştirmek önemlidir. Kürdistan gençlerinin selamlarını sizlere getirdim. Bugün burada bulunduğumuz için çok mutluyuz. Kongrenin Kürt gençlerinin örgütlenmesi için bir adım olmasını umut ediyoruz" dedi ve kongreyi

selamlayarak konuşmasını sonlandırdı.

Yine dayanışma mesajları okunmaya devam edildi. Sonrasında ise HDP Gençlik Meclisleri'nin perspektif metni okundu. Bu metinde insanın en dinamik çağının gençlik olduğu ve gençliğin temel özelliğinin hareketlilik olduğunu, gençliğin devrimci bir karaktere sahip olduğu söylenildi. Gençliğin daha çok eşitlikten ve adaletten yana olduğu ve yaşanan sistemdeki çelişkilerle mücadele halinde olduğu belirtildi.

Daha sonra ise faaliyet raporları üzerine kısa bir konuşma gerçekleşti. Bu konuşmada 2016'dan 2018'e kadar HDP Gençlik Meclisleri'nin nasıl bir çalışma yöntemi izlediğini ve bu süreçte neler yapıldığı anlatıldı. İlk kongrede alınan kararların birçoğunun gerçekleşmesi için mücadele verildiğini, birçok yerde il ve ilçe meclisleri-

nin oluşturulduğunu, gençlik meclislerinin büyütülmesi gerektiği belirtildi. Ve konuşma şöyle sona erdi: "Abdullah Öcalan'ın üzerindeki tecrit kalkana kadar; Kürdistan dağlarında var olan işgal durumu sona erene kadar; Türkiye metropollerinde emekçilerin, işçilerin sorunları bitene kadar; kadınlar özgüleşene kadar; vicdani ret hakkı kabul edilene kadar; üniversite-deki teki, ırkçı, militarist zihniyet bitene kadar HDP Gençlik Meclisleri bütün alanlarda mücadeleyi yürütmeye devam edecektir"

Kongre bu şekilde geçerken bizim merak ettiğimiz gençlik meclislerinde bulunan arkadaşların hangi konular üzerine konuşma yapacağı ve hangi konu başlıklarında tartışma açılacağıydı. Yürütülen tartışmalar bağlamında bizler de orada sözümlü söylemek istiyorduk. Fakat maalesef böyle bir fırsatımız olmadı. Herhangi bir konu üzerinde tartışma yürütülmedi, görüşler belirtilemedi. Kongrenin bu şekilde devam etmesi bizde cevaplanmasını istediğimiz bazı soru işaretleri oluşturdu.

Daha sonra kongre bitiminde bu konuyu oradaki hevalerle tartıştık. Bizler kongreye gelirken sunumların gerçekleşeceği, bu kongreye katılan genç arkadaşlarla birlikte tartışmalar yürütüleceği düşüncesiyle yola çıkmışken, böyle bir durumla karşılaşmamızın bizim açımızdan bir eksiklik olduğunu doğu, samimi bir şekilde dile getirdik. Onlar da eleştirimizin haklı olduğunu, konuşmak isteyen tüm genç katılımcıların sözünü söylemesi ve bu ortamın sağlanması gerektiğini dile getirdiler. En temel amaçlarının da ilk olarak bu kongrenin her koşulda gerçekleşmesini sağlamak olduğunu söylediler. Kongre günler kala Yönetim Kurulu'nda yer alan ve kongre çalışmasını yürüten arkadaşların ev baskınlarıyla gözaltına alınmasının da eksikliğin oluşmasına neden olduğunu belirttiler.

Etkinlik devam ederken bizler bu durumu hissetmedik; ama etkinliğin güvenliğinden sorumlu olan arkadaşlara polisler büyük bir baskı uygulamış. Polisler atılan sloganlardan, asılan pankartlardan, söylenen marşlardan, büyük bir coşkuyla çekilen halaylardan rahatsız olmuştu. Etkinlik devam ederken sık sık "Sloganlar atılmasın, marşlar söylenmesin eğer devam edilirse içeriye gaz atacamız, müdahale edeceğiz" demişler. Fakat hevalerin inisiyatifli, özgüvenli, serinkanlı davranması ve her türlü zorluğa rağmen etkinliğin coşkulu, kalabalık bir şekilde gerçekleştirilmesi düşmanın saldırmayı göze almasını engelledi.

Dinci-faşizm bulunduğumuz her alanda gençlere, toplumun dinamik güçlerine yani devrim güçlerine saldırmaya devam ediyor. Gençlik kongresine katılan anaların, gençlerin, hevalerin bu coşku dolu ruhu, etkinliği yapma kararlılığı onların bir kez daha moralinin bozulmasına emin ki katkıda bulunmuştur. Gerçekten yıllardır yok sayılan, ana dilini konuşamayan, katledilen, toprakları ilhak ve işgal edilen Kürt halkı büyük mücadeleler vermiştir ve mücadeleye emnevi devam ediyor. Onların moral ve motivasyonu, coşku dolu ruhu, devrimci irade ve kararlılığı örnek alınması bir durumdur!

Devrimci Öğrenci Birliği /İstanbul

Tüketim Toplumu

"Mevcut maddi zenginliğin, emekçinin gelişme gereksinimlerini karşılayacak yerde, tam tersine, emekçinin, yalnızca mevcut değerlerin kendisini genişletmesi gereksinimlerini karşılamak üzere var olduğu bir üretim tarzında da, durum, bundan başka türlü olamaz. Tıpkı bir dinde insanın kendi beyninin ürünü olan şeylerin yönetimine girmesi gibi, kapitalist üretimde de, insanoğlu, kendi elinden çıkma ürünler tarafından yönetilir." (Karl Marx Kapital 1 sayfa 592)

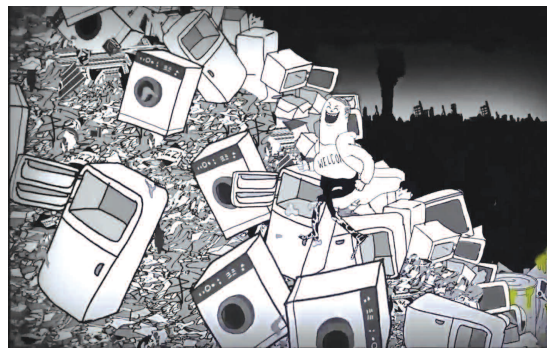
Biraz daha yakından bakalım bu paragrafa. Tüketim malları insanların ihtiyacını karşılamak için üretilmeliyken, emekçiler tüketim mallarının varlığını sağlamak, onları üretmek adına birer meta haline gelmektedir. Üretim araçlarının özel mülkiyete tabi olduğu bir üretim ilişkisinde, üretim de tüketim de sınıfsal bir temelde yapılmaktadır. Bu şu demektir ki, üretim sürecinde dikkate alınan husus üretilen metanın, tüketicinin ihtiyacını karşılayıp karşılamadığından ziyade, üretim aracının (dolayısıyla da metanın) sahibine değişim değeri sağlayıp sağlamadığıdır. (FOTOĞRAF 1)

Üretim araçlarının sahiplerine sürekli kar sağlanması adına en sıkça başvurulan yöntem sunlardır:

Ürünlerin ömürlerini çabuk doldurması için metaların yıpranmasını kolaylaştırmak. Örneğin Apple'ın önceki modellerini, güncelleme aracılığıyla yavaşlatması.

Henüz yıpranmamış ürünlerin, ömürlerini doldurduğuna tüketicileri ikna etmek. Yazının ilerleyen bölümünde bu maddeyi biraz daha açacağız.

Devlet yönetirken de, kâr marjını arttırırken de burjuvazi propaganda yöntemini etkin biçimde kullanır. Binlerce yılın kendisine kazandırdığı yönetme kabiliyetini egemen sınıf, günümüz iletişim araçlarında ustalıkla yansıtmaktadır. Yaratılan modadan, Instagram'daki dizi sektörüne kadar birçok yolla topluma ne yiyeceğinden nasıl giyineceğine kadar tüm tüketim alışkanlıklarını empoze etmeye çalışır. Toplumun tüketim alışkanlıklarını belirlemek ve tüketime yönlendirmek burjuvazi için son

derece önemlidir.

Üretim araçlarının sahipleri, daha çok değişim değeri elde edebilmek adına; tüketicilerin ihtiyaçları olmayan ürünleri, onlara ihtiyaçlarıymış gibi sunar. Halihazırda işlevini koruyan eşyalarımızın artık işlevsiz olduğunu, yenilerini satın almamız gerektiğini propaganda eder tüketiciler.

lere. Bu istenci yaratmanın en sık başvurulan yolu modadır.

Somutlamak gerekirse, sahip olduğumuz ve hala soğuktan korunma ihtiyacımızı gideren pantolonumuz, dar paça modasının yayılmasıyla birlikte bize artık ihtiyacımızı karşılamıyormuş gibi gelir. Dolayısıyla moda uygun yeni bir pantolona gereksinimimiz olduğunu zannederiz. Olur ki dar paça pantolon edinir de moda uyma istencimizi tatmin edersek, henüz dar paça pantolonumuz ömrünü tamamlamadan yeni bir

istenç ile yüz yüze geliriz. Kısa paça pantolon modası! Bize vaat edilen tatmin her zaman kısa sürelidir. Yaşamını sürdürebilecek asgari düzeyin üzerinde kazancı olan emekçiler kısa süreli tatmine ulaşabilmek adına ömürlerinin önemli bir kısmını çalışarak geçirmektedir. Kazandıgı parayı tüketim mallarına yatırıp geçici tatmin elde eden emekçiyi bekleyen sonuç, yeniden uzun süreli bir çalışmadır. Sonu gelmez bu sürece baktığımızda görmekteyiz ki, burjuva toplum tam bir israf ve tüketim toplumu haline gelmiştir.

Günümüz sınıflı toplumunda ne yiyeceğimize, nasıl giyineceğimize burjuvazi karar vermektedir. Ve burjuvazinin sürekli olarak yenilediği şekilde uygun giyinmek, o malları tüketmek kapitalizmin kendisini yeniden üretmesine yardım etmektedir. SSCB'yi tek tip olmakla eleştirenlerin özgürlükten anladığı şey, düşüncelerinin, yaşamlarının burjuvazi tarafından belirlenmesi özgürlüğü olsa gerek.

Ancak üretim araçlarının mülkiyeti toplumsallaştığı zaman emekçilerin metalaşması son bulacaktır. Ancak egemen sınıfları yok ettiğimiz zaman özgür düşüncenin ve özgür yaşamının önü açılacaktır.

Özgürlük komünizmle mümkün!

Tahir Kara

Ekvator'da Öğrenciler Protestoda

Ekvator'da devlet üniversitelerinde ve özel üniversitelerde okuyan öğrenciler, 19 Kasım Pazartesi günü, başkent Quito'da yeni çıkacak bütçe tasarısını protesto ettiler.

2019 yılında Genel Devlet Bütçesi olarak hayata geçecek bütçe planı, eğitime verilen devlet ödeneklerinin kesilmesinin önünü açmayı amaçlıyor.

Özel Üniversite Öğrencileri Federasyonu (FEUE, İspanyolca'da FEUPE) ve Politeknik Öğrencileri Federasyonu (İspanyolca'da FEPE) üyesi onlarca farklı üniversiteden yüzlerce öğrenci, ülkenin en büyük üniversitesi Universidad Central önünde toplanarak yürüdü.

"Suriye'de DEAŞ yoktur, DEAŞ görüntüsü altında bu ülkeyi ve bölgeyi karıştırmak için eğitilen, donatılan küçük çeteler vardır" RTE

HUKUK KAVRAMI ÜZERİNE

Karşımızda sonsuz ve koşulsuz bir buyruk, evrensel ilkelere bütünü, toplumun genel yararını, güvenliğini sağlamak ve toplumsal yeniliklerin önünü açmak için konulan kaide gibi kabuklara, üstün ve ef-sunlu bir mahiyete büründürülmüş olarak arzı endam eden ve bugünlerde dillerden hiç düşmeyen şu terim hakkında biraz konuşalım: Hukuk...

Hukuku büründürülmüş olduğu kabuklardan sıyrarak onun gerçek işlevini sorgulamak istiyorsak, işe onun ortaya çıkışını doğru bir şekilde belirleyerek başlamalıyız.

Bir toplumda, insanların üretim sürecindeki belirli ilişkileri üretim ilişkilerini oluşturur. Üretim araçlarının kimin mülkiyetinde olduğu, yani üretim araçları üzerindeki mülkiyet biçimi üretim ilişkilerinin temelidir. Hukuksal üstyapı da (siyaset, felsefe, din anlayışları vs. ile birlikte) bu temel üzerinde şekillenir ve bundan sonra üretim ilişkileri üzerinde aktif etkiye bulunur.

Dolayısıyla, hukukun ortaya çıkışının, özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla toplumun sınıflara ayrılması ve insan emeğinin ürünlerine diğer insanlar tarafından karşılıksız el konmaya başlanmasıyla aynı döneme tekabül ettiğini söyleyebiliriz. Bu doğrultuda hukuk toplumda var olan ekonomik yapının, üretim ilişkilerinin bir yansımasıdır. Hukuku ancak politik ekonominin içerisinde sınıfsal bakış açısıyla doğru yerde konumlandırarak ayakları üzerinde durdurabiliriz. "Her üretim biçimi kendi öz hukuki ilişkilerini doğurur" ve eğer biz hukuku üretim ilişkilerinden ve tarihsel gelişimden kopararak tek başına ele alırsak kökenini çarpıtarak işe başlamış oluruz. Unutmayalım ki "insan-

ların varlığını belirleyen şey bilinçleri değildir; tam tersine onların bilincini belirleyen, toplumsal varlıklarıdır".

Toplumsal gelişmenin belli bir aşamasında üretici güçlerin gelişmişlik düzeyi ve karakteri, var olan üretim -yani mülkiyet- ilişkilerinin düzeyini aşar, üretici güçler ile bunların düzeyini karşılayamayan üretim ilişkileri çelişkiye düşer.

Elbette yeni üretim ilişkilerinin oluşmasının maddi önkoşulları da eski ilişkilerin bağrında gelişir. İşte toplumun içinde bulunduğu maddi gerçekliğin gösterdiği değişimle birlikte onun soyutlaması olan hukuksal gerçeklikte de değişimi gerektirir. Yani çelişkiler hukuksal yapı için de söz konusudur; fakat elbette bu çelişkiler gizlenmeye çalışılır.

Kapitalizm keskinleşen çelişkilerin üstünün örtülmesi, sınıf karşıtlıklarının yumuşatılarak sürdürülmesi noktasında sınıflar üstü hukuk yanılması, objektif-soyut yasa egemenliği aldatmacasını kullanır. "Sözleşme serbestisi", "irade özerkliği", "mülkiyet" "kamu yararı" gibi soyut kurallarla sömürsünü yasa egemenliği adı altında sürdürmeye çalışır. Oysa ki "kamu yararı" kisvesi altında aslında sınıfsal çıkarlar korunur veya Rona

Serozan'ın örneğindeki gibi "Sendikalara karşı alerji besleyen işveren ile akşama aç kalmamak için iş sözleşmesi kurma zorunluluğu altında bulunan işçinin sendikaya üye olma özgürlüğü de, sözleşme kurma özgürlüğü de aslında yoktur." Yasalar somut yaşam gerçekliğinden soyutlanır ve hukuk gerçek sosyo-ekonomik kökeninden soyutlanır. Düzene karşı çıkanların havale edildiği "bağımsız yargı" aslında burjuvaziye aşağılık bir şekilde bağımlıdır. Görüldüğü üzere hukuk, objektif yasaların soyut kavramlarıyla, "bağımsız" yargılarıyla, burjuvazinin çıkarlarını maskeli bir egemenlik altında korumasının bir aracıdır.

Bu durumda bize düşen, hukukun sınıflar üstü ve tarafsız olduğu maskesini düşürerek onun siyasal bir baskı aracı olduğunu açığa çıkarmaktır. Soyut yasayı fetişleştiren bakış açısından sıyrılarak maddi yaşamın gerçekleriyle bağıntısını kurmaktır. Bu yasalara bağlılığın hukuk güvenliğini değil sınıf egemenliğini sürdürme güvencesini ifade ettiğini ortaya koymaktır. Yasaların soyut kavramlarının tutsaklığından kurtulup bu yasaların sosyo-ekonomik özlerini gün yüzüne çıkarmaktır.

Bize düşen, toplumsal gelişmenin geldiği aşamada eski kapitalist üretim ilişkilerinin yerini yeni ve ileri olan sosyalist üretim ilişkilerinin almasının önünde ayak bağı olan, burjuvazinin egemenliğini ve sömürsünü sonsuzlaştırma hayalini gerçekleştirmesi için bir baskı aracı teşkil eden hukuk anlayışının üzerindeki örtüleri çekerek onun gerçek yüzünü teşhir etmektir. Toplumsal sürecin kesintisiz akışını tıkayan yasal barikatları kaldır-maktır.

KOMÜNİST KARAKTERİ YAŞATALIM

Umut Güneş

Dünya genelinde emperyalist-kapitalist sistemin girmiş olduğu kriz ve çürüme, gençlik kitlelerini de etkiliyor. Bunun büyük bir kesimini öğrenci gençlik oluşturuyor ve onları bu düzenle bağlarını koparmaya, başka bir dünya arayışlarına itiyor.

Küresel çapta gelişen halk hareketlerinde, eylemlerde, öğrenciler eylem alanlarını en önce dolduran dinamik güçlerden bir tanesi. Öğrenci gençliğin ileri kesimleri hem kendi talepleri, hem de gelişen toplumsal mücadelelerde yer alabiliyor, kavganın ön safına atabiliyor.

Bugün bizim coğrafyalarımızda da mücadelenin ön safında yer alan, devrimci güçlerin saflarını dolduran kesimlerden biri de öğrenci gençliğin ileri kesimleridir. Dinci-faşizm bunun önünü almak için, tıpkı diğer gerici, faşist iktidarlar gibi pratikte baskı, saldırı, sindirme, ablukaya alma gibi yöntemleri kullanıyor ve gerici-faşist ideolojisini üniversitelerde, liselerde, eğitim müfredatında uygulayarak kendi sivil-faşist yedek güçlerini oluşturmaya çalışıyor. Üniversitelerin polis-ögb-sivil faşist gibi karşı-devrim güçleriyle doldurulması, baskılar, yasaklamalar ile devrimcilerin açık çalışmasının hareket alanının daraltılmaya çalışılması, akademiden ilerici, sosyalist akademisyenlerin tasfiye edilmesi etkilerini çok yakından hissettiğimiz gelişmeler.

Eğitimin sermaye için piyasacı ve gerici olarak düzenlenmesinin hızlandırılması, ilerici-devrimci öğrencilere yönelik okuldan atılmaların, soruşturmanın, tutuklama furyalarının alabildiğine azınlaşması, dinci-faşizmin gençlik hareketinin önünü alabilmek için uyguladığı pratiklerden bazıları. Fakat bu yazımızın konusu sermayenin ve dinci-faşist iktidarın devrimci güçlere yönelik uyguladığı saldırılar, dinci-faşizmin gençlik hareketine yönelimini tartışmak değildir. Burada yürüteceğimiz tartışma, devrimci güçler açısından ileriye nasıl daha iyi yürüyebileceğimiz ve güç biriktirebileceğimiz üzerinedir. Buradaki amacımız sadece bir durum tespitinden ziyade, biz devrimci öğrencilerin neler yapabileceğine dair kafa yormadır.

Nasıl ki, karşımızdaki devlet aygıtının ve savunucusu olduğu sermaye sınıfının tarihsel misyonu bu ülkede devrimin başarıya ulaşmasına karşı savaşmaksa, biz Leninist gençliğin de görevi çalışmalarımıza sıkı sıkı sarılıp gençliğin devrimci örgütü, odak gücü olmayı başarmaktır. Bunu başarabilmemizin yolları var, fakat bu hem verili koşulların bizlerden yana olmasından hem de üniversitelerdeki, sokaktaki ısrarlı, disiplinli çalışmamızdan geçiyor. Daha önceki yazılarımızda öğrenci gençliğin ciddi bir kesiminin yüzünü sola, sosyalizme çevirdiği tespiti yapmıştık. Dünya genelinde ve bizim coğrafyalarımızda gençlik kitleleri yüzünü sosyalizme çevirmiş.

Üniversitelerin bugün güne göre görece daha sessiz olması, çok yoğun kuşatma, abluka, sindirme çalışmaları ile tarafsız duran gençlik kesimlerinin bizim saflarımıza katılmada daha imtinalı davranması, eksikliği kitlede değil, kendimizde bulmamız gerektiğini ortaya çıkarıyor. Reformizmin ideolojik ve pratik etkisinde olan gençlik kesimlerini çıkaracak olursak, üniversitelerde hareketsiz duran, olayları sessizce izleyen, takip eden, kendince yorumlayan oldukça geniş kesimlerin olduğunu görebiliyoruz. Daha dün kitle hareketi daha canlı, enerjik bir şekilde sokaktayken binlerce genç insan kendiliğinden mücadelede katılmış, çatışmaların ön saflarında dövüşmüştü. Bu gençlik kitlelerinin harekete geçmesi hem devrimcilerin senelerdir yürüttüğü ısrarlı çalışmaların bir sonucu, hem de nesnel koşulların öğrenci gençliği devrim saflarında örgütlenmeye ittiğini gösteriyor.

Peki örgütsel gücümüzü pekiştirme, daha yoğun kitle bağları yakalama konusunda neden yeteri kadar başarı gösteremiyoruz?

Bu soruyu bugünlerde her birimiz kendimize soruyoruz, sormalıyız. Çalışmamızın daha güçlü, sıkı, merkezi, etkin olmasını istiyorsak, cevabı bulmak bizim işidir. Üniversitelerdeki gençlik çalışmalarının karakteri aktif, tanınan, ama bir o kadar militan örgüt olmayı gerektiriyor. Fakat bu çalışmanın sokakla bağı her zaman olmalı, sokağın sesi okula taşınabilmelidir. Ama bir gençlik örgütünü, devrimci, militan disiplinli yapan hem onun ideolojisi hem de o örgütü temsil eden gençlik kadrolarının kendisidir. Gençlik kitlelerini örgütlemekteki yaklaşım hatalarımız, eski alışkanlıklarımız sonuç almanın önündeki ciddi engellerden bir tanesidir.

Örgütlenmek için yürüttüğümüz çalışmalarımızda mükemmeliyetçilik, hataların kabul edilmemesi, sorun çözücü olmanın önüne geçmektedir. Lenin, gençlik kitlelerinin devrimci saflara katılmasında, iç savaş sürecinde devrimci saflarda eğitilmesi sürecinde hatalar yapılabileceğini, fakat bu hatalardan korkmamak, bu büyük okulda gençlik kitlelerinin hatalar yaparak ileriye yürüyeceğini belirtmiştir. İnisyatiften, girişkenlikten yoksunluk, siyasal çalışmalarımızın yaygınlaştırılması konusundaki en büyük eksikliğimizdir. Faaliyet yürüten bir yoldaş, bulunduğu yerde tek olabilir, merkezden uzak olabilir, fakat bu o yoldaşın hareketsiz kalmasına, pasif olmasına neden olmamalıdır. Tam tersine, o yoldaşın sorumluluğu omuzlaması, işe girişmesi gerekiyor. Bu onun bir süre de olsa çevresinde insan biriktirene kadar yalnız olmasına sebebiyet verebilir, ama işe girişen hem öğrenir, hem de çevresine öğretebilir.

Konformizm gençlik çalışmalarımızda öğrenci kadrolarımızda daha fazla görülebiliyor. Bu ilerlemenin, disiplinsizliğin, gevşek çalışmanın önünü açacaktır. Çalışmanın disiplinli yürütülmesi sonuç alabilmenin, alınan kararın uygulanmasının, bir komite olarak çalışabilmenin bir ilkesidir. Bu dönem çalışmalarımızda sürekli ve görünür faaliyeti başarabilmenin yolu, büyük hedeflere ilerlerken önümüze koyacağımız daha küçük ve orta vadeli hedeflerde zafer kazanabilmektir. Bu küçük ama sürekli başarıların bizlere vereceği moral ve motivasyon, karşılaştığımız zorluklarla daha iyi baş edebilmenin anahtarıdır. Örneğin çevre ilişkimiz olan birisini saflarımıza katmak, haftalık yerel planlar yapmak bunları yerine getirmek, teorik gelişimimizde kendimize hedefler koyup bunları uygulayabilmektir. Mücadelede pratikte, politikada, ideolojide partizanlık yani görüşlerimizi ısrarla her yerde, her ortamda savunma, bugün devrimden yüzünü başka yanlara dönen, devrim kaçkınlarının bolca bulunduğu bir ortamda örgütlenme anlamında bizlere daha fazla insana, daha fazla çevreye ulaştırıcaktır. Partizanlık, devrimci marksistler açısından bir şeyi körü körüne savunmak değildir, tersine haklılığına inandığımız, bilimsel olan görüşlerimizin toplumda cisimleşmesi için edinmemiz gereken bir alışkanlık biçimidir.

Gezi Ayaklanmasına milyonlarca gencin katıldığı bu coğrafyada, bugün örgütlenmeyi, devrimcilerin kendilerine ulaşmasını bekleyen binlerce genç insan var. Üniversiteler, devrimci mücadelenin hala çok önemli olduğu, savaşın sürdüğü bir cephesidir. Şimdi geri alışkanlıklarımızı mahkum etme, daha fazla çabalama, daha fazla insana ulaşma zamanı!

ODTÜ DÖB'ten 50.Yıl Selamlaması

Denizlerin kurduğu ve onların mirasını sürdüren DÖB olarak 50.yılıymızı kutluyoruz. DÖB olarak bugün mücadeleyi amfide, kampüste, lisede, sokakta büyütüyoruz.

Kuruluşumuzun 50.yılına ve önderlerimizi anmak amacıyla, geçtiğimiz hafta ODTÜ Devrim Stadyumu'na "Denizlerden, Sinanlara DÖB 50.yılında" yazılı pankartımızı astık. Denizlerden bizlere miras kalan bu kavga zafere ulaşana ve sosyalizm kurulana kadar yürümeye devam!

Selam Olsun DÖB'ü Kuran Denizlere, Sinanlara!

Denizlerin Yolunda, DÖB Saflarına!

DÖB'ün 50. yılını selamlamak için, DÖB'lü öğrenciler tarafından Şişli Anadolu Lisesi'nde kuşlamalar yapıldı. DÖB'lü öğrenciler, tüm öğrencileri her türlü gericiliğe ve dinci-faşizmin baskılarına karşı DÖB saflarında örgütlenmeye çağırdı!

YAŞASIN DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!

Devrimci Öğrenci Birliği/İSTANBUL

Liseli Gençliği Mücadeleye Çağırıyoruz

Devrimci Öğrenci Birliği olarak öğrenci gençliği parasız, bilimsel, anadilde bir eğitim için DÖB saflarında mücadele etmeye çağırıyoruz. 22 Kasım günü İstanbul Beşiktaş'ta yer alan Beşiktaş Atatürk Anadolu Lisesi önünde liseli gençliği kuşlamamızla, ajitasyonlarımızla DÖB saflarında örgütlenmeye çağırarak. Dinci-gerici eğitim sistemini teşhir ettiğimiz çalışmamızda kuşlamalar yaparak, ajitasyon konuşmaları yaparak DÖB'ün 50.kuruluş yılını da selamladık. Öğrencilerin de ilgisini çeken çalışmamızı Beşiktaş'ta yazılmalar yaparak sonlandırdık.

İstanbul'un diğer bölgelerindeki çalışmalarımız kapsamında da İstanbul'un emekçi semtlerinden Sarıgazi ve çevre mahallelerinde sticker çalışması gerçekleştirdik. Faşizme karşı gençliği saflarımızda mücadeleyi büyütmeye çağırılmaya devam edeceğiz.

İstanbul/DÖB

DÖB'lü Kadınlar Öğrencileri Mücadeleye Çağırdı

22 Kasım Perşembe günü DÖB'lü kadınlar MKÜ'de sticker ve yazılama çalışması yaparak tacizlere, tecavüzlere karşı kadın öğrencileri devrimci saflarda örgütlenmeye ve tacizin, tecavüzün kaynağı kapitalist sisteme karşı mücadeleye çağırdı.

DÖB'lü öğrenciler, İstanbul/Beşiktaş Yıldız Köprüsü'nde pankart çalışması gerçekleştirdi.

"Denizler'den Sinanlar'a DÖB 50. Yılında!"

DENİZLERİN YOLUNDA DÖB SAFLARINA!

BURJUVA PROPAGANDANIN ÇÖKÜŞÜ

Kenan Kızıl

Kim gönderdi Hawaii esmer genci Japonlarla savaşa, Japon gençlerin eline tüfek veren kimdi? Milyonlarca Alman bir sabah bir emriyle Hitler'in hep birden silaha sarılarak komünistleri ve Yahudileri öldürmeye mi başladı? Hitler onca tankı pantolonunun cebinden mi çıkardı? Mussolini uçakları denizde, Kara Gömleklileri arpa tarlasında mı yetiştirdi? Kim gönderdi Harputlu genci Yemen'e, Anzaklı Çanakakale'ye getiren kim ve kim bugün bu yazı yazılırcı, eline tutuşturduğu son model makinalı tüfekle Amasyalı genci Colemerg'e (Hakkari) gönderen? Tek başına Hitler mi, tek başına Roosevelt mi, tek başına Japon imparatoru mu, tek başına buna gücü yeten kim? Hiç kimsede böyle bir güce sahip kimsede yok; olmadı ve olmayacak. Bu sayılan adların hepsi kuklaydı ve ipleri de egemen sınıfın elindeydi.

Peki egemen sınıf bunu nasıl başarıyor? Aslında tarih boyunca bunun argümanı hep değişti. Bir zamanlar "Tanrı adına" kurdurdular halkları bir birine, başka bir zamanlar "putperestleri yola getirmek için", daha başka bir zamanda da komşu halklar "yeterince dindar olmadıkları" ya da "aşırı dindar oldukları için" öldürülmeleri gerekti. Burjuvazi iş başına geldiğindeyse elinde çok daha etkili bir malzeme vardı: milliyetçilik. Bu, çok geçmeden şovenizme ardından da faşizme vardırıldı. Üstelik bu propaganda sadece halkları birbirine düşman etmiyor aynı zamanda ş veya bu biçimde onlara burjuva sömürsünü de kabul ettiriyordu. Bu nedenle bu argümana bir can simidi gibi sarıldı burjuvazi. Bu nedenle o hep besleniyor, hep canlı kılınıyor, bu nedenle sürü çobanları ve dalğacıların kimselerin göremeyeceği dağ başlarına ve deniz diplerine "meçhul asker anıtları" yerleştiriliyor. Bu yüzden savaşlarda ölüp giden askerlerin isimleri yazılıyor duvarlara, sonu gelmeyen isimleri... Bu yüzden üst geçitlere, meydanlara adları veriliyor. Üstelik bunu sadece "Heykel"lerle "anıtlarla" yapmıyor mimari yapıları da kullanıyorlar, özellikle de devasa ölçüde ve simgesel olanları. Bu nedenle gerek Hitlerin "Kurtarıcı" gerekse de "Petronas Kuleleri" ve "Empire State" binası sadece ihtiyacı, fiziki ihtiyaçları karşılamak için yapılmamıştır. Hatta bazıları hiçbir ihtiyacı karşılamaz: Her kente dikilen şatafatlı hükümet sarayları ve onbinlerce insanı içine alabilen stadlar gibi. Bunlar burjuvazinin ideolojik egemenliği dışında neye hizmet ediyor ki? "Dünyanın en yüksek binası", "Dünyanın en büyük stadı", "Dünyanın en uzun asma köprüsü", "En büyük havaalanı", "en büyük heykeli" ve "en", "en", "en" ve de bu "en"ler zehirliyoruz şovenizmle emekçileri. Oysa ne işe yarıyor ki San Paulo'da ki devasa "Kurtarıcı Meshi" (İsa) heykeli. Sokaklarında açlık çeken evsizlerin hangi ihtiyacı karşılıyor. Şanzelize hangi ihtiyaca bir cevaptır! Çoğaltmak mümkün bu örnekleri...

Burjuvazi bu binaları emekçilerin gözlerine sokarcasına inşa eder. Bu yüksek binalar, dibinden geçen emekçilere gözdağı vermesine dimdik durur. Yaşayanlar şunu der dibinden geçenlere: "Bana bak hey!" Bu gökdenlenler de baldırı çıplak işçi parçası bana bak ve gör, karşımda ne kadar zayıf ve güçsüz olduğumu ve de küçük. Sen minik bir karınca ben ise devasa bir fil. Bak da gör, ben burada bulutlarla aynı yükseklikte yaşıyorum, sen ise müstakil evinde. Ben ömrümün zevk ve sefa içinde geçirirken sen onu benim için çalışarak tüketeceksin. Tıpkı bir köle gibi." Özetle gökdelende yaşayanlar her gün onun yüzüne vurur dur; yoksulluğunu ve sömürülmüşlüğünü ve ilan eder her gün onu sonsuza dek sömüreceklerini, sömürecek güçte olduğunu her gün, her gün ve her gün!..

Yönetmenin de bir aracı olan bu tür yapıların açılışları son bir kaç yıldır özel bir hale getirilerek adeta bir şova çevrilmek isteniyor. Burjuvazi ve şu anki kuklası dinci faşist parti bunun için her türden devlet olanağını kullanmaktan çekinmiyor. O gün; otobüsler, trenler, vapurlar açılışa ücretsiz "yolcu" taşır. Taşır taşımaya da yetmez ve derhal belediye otobüsleri resmi dairelerin önüne yanaştırılır. Memur ayağına kadar gelen bu otobüse binip açılışa gitmesin de görelim. Zorunlu değil ama gitmeyen işinden olur! Lakin bu da yetmez bu kez otobüsler yanar lise ve ortaokul kapılarına ve bu kez "açılışa katılım" zorunludur. En son ise, (bazen de en baştan) esas kitle getirilir. Günlüğü 45 liradan taşınabilir ve portatif bu açılış kitlesi, beş otobüslerle taşınarak alandaki yerini alır. Her resmi açılış olmazsa olmazı olan bu lümpen güruhun yapması gereken tek şey, tekbir çekerek kürsüdeki alkışlamaktır. Ancak bu niteliği tartışmalı kitlenin katılımıyla, bir biri ardına yapılan bu "muhteşem", "harikulade" açılışlar hiç bir işe yaramıyor! Neden?

Sınıflı toplumlardaki egemen sınıfın çıkmazlarından biri de, kültürel egemenliğinin tam bir egemenlik olamayışıdır. Çünkü, sınıf savaşı sadece siyasal alanla sınırlı kalmaz, kültürel alan da bu savaşın cephelerinden biridir. Yani bu gün yeni evreyle birlikte hız kazanan burjuvazinin siyasal alandaki çöküşünün bir benzeri de kültürel alanda yaşanmaktadır. Bu nedenle faşist propaganda her geçen gün etkisini çok daha hızlı yitirmekte. Bizim gibi devrimci savaşımın yüksek düzeyde sürdüğü topraklarda bu durum çok daha çarpıcı oluyor. Bugün her ne kadar şovenist histerik rüzgarlar estirilmek istense de, onca tantanayla, beton yağmırı çirkinlik abideleri peş peşe "hizmete" açılış da bütün bunlar için ahmakça göğsünü döven bir grup faşist dışında Führer'i alkışlayan kimseler yok!..

İstif usulü şehir şehir açılış, açılış dolaştırılan bu kitle de açılan mavimsi cırtlak yeşilimsi (turkuaz) halılarda yürüyen siyah takımlı güneş gözlüklü tiplerde biliyor ki yürüdükleri bu yol hiç bir yere çıkmıyor! İşte bu yüzden açılış biter bitmez de, dürütlüp kaldırılan sadece o cırtlak renkli resmi halı olmuyor, onunla birlikte "muhteşem" bir proje daha dürütlüp kaldırılıyor. Bunun en çarpıcı ve en son örneği yeni açılan havaalanıdır. Onca şovenist propagandaya rağmen burası hakların bilincinde işçilerin katledildiği ve işçilerin ayaklandığı gerçekliği yerini almıştır. Bu örnek sınıf savaşımın şovenist propagandayı nasıl bir anda çöpe çevirdiğini açıkça gösteriyor.

Proletarya nasıl şanlı Komünçüleriyle Verdun Sütunları'nı yerle bir etiyse bugün de bu ideolojik yapıları işlevsizleştirmeye devam etmekte. Yapılan köprülerden mecburen geçiyor, tünellerden mecburen, mecburen kullanyor havaalanını ve mecburen hastaneleri, mecburiyetten ve bu mecburiyetin ortadan kalkacağı günü özlemle bekleyerek. Bunları burjuvazinin bir silahı olmaktan çıkaran işçi sınıfı ve emekçiler günü geldiğinde bunlara el koyarak tüm toplumun hizmetine, ücretsiz olarak sürmekte tereddüt etmeyecektir.

Ve der ki o gökdelenlerin dibinden geçenler: "Belki tepeden bakanlar bizi karınca gibi küçük görebilir. Zaten görüyorlar da, ama herkes de biliyor ki en çok da gökdelenlerden bize bakanlar, fillere olan bu savaşı çokça kez biz kazandık. Biz karınca ve biz işçiler ve biz tüm emekçiler. Onların sadece projeleri var bizim ise onları yerle bir edecek gücümüz."

Bir omuz versek yıkılacak şu saraylar, şu gökdelenler. Onlar yangına dayanıklı, depreme dayanıklı, fırtınaya dayanıklı, sele, bombalara, kara, ti-piye, borana, elektriğin kesilmesine, atılan taş, akmayan suya ve ve dayanıklı işte, hepsine hazır ve dayanıklı ah bir de dayanıklı olsaydı karınca sürüsüne, ne çok isterdi bu yukarıdan bize bakanlar.

Bir omuz versen değişecek her şey. Bir omuz versen yıkılacak her şey. Görmüyor musun altı boş bu sarayların!..."

3.Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Gecesi

3. Havalimanı İşçileri ile Dayanışma Platformu, tutuklanan ve işinden çıkarılan 3. Havalimanı işçileri ile dayanışmak amacıyla, 26 Kasım günü Kadıköy'de bulunan Caferağa Spor Salonunda gece düzenledi.

"İnşaat İşçisi Köle Değildir", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Tutuklu İşçiler Serbest Bırakılsın", "Florimar,Cargill, Tariş Zafere Kadar Direniş" pankartları ile tutuklu bulunan Dev-Yapı İş Sendikası Genel Sekreteri Özgür Karabulut'un fotoğrafları etkinlik salonuna asıldı.

Dayanışma gecesi iş cinayetlerinde kaybedilen işçiler için saygı duruşuyla başladı. Ardından 3. Havalimanı'ndaki çalışma koşullarının iyileştirilmesi için yapılan iş bırakma eylemi, gözaltı ve tutuklamaları anlatan sinevizyon gösterimi ile devam etti.

Sinevizyondan sonra Silivri Hapishanesi'nde tutuklu bulunan işçilerin isimleri söylenerek "Özgürlük" diye haykırıldı. Ardından sendika temsilcileri ve işçilerin aileleri sahneye davet edildi.

İnşaat-İş üyesi Tezcan Acu, "Birleşerek

kazanacağımızı göstereceğiz" dedi. "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Siyasi tutsaklar yalnız değildir" sloganı atıldı.

Ardından Dev-Yapı İş üyesi Nihat Demir yaptığı konuşmada, 3. Havalimanı dahil hiçbir şantiyede yemeğinden koşuna, ücretlerinden çalışma saatlerine kadar insanca bir çalışma ortamı olmadığını belirtti. Sendika temsilcilerinin ardından Dev-Yapı İş Genel Başkanı Özgür Karabulut'un eşi Ayla Gümüş Karabulut ve tutuklu İnşaat-İş temsilcisi Anıl Deniz Gider'in annesi Sevim Dede söz aldı.

İnşaat İş yöneticilerinin cezaevinden

"Beni İşten Atmak Tayaş'ta Sendikal Örgütlenmeyi Engellemez"

Gezbe Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan şekerleme ve çikolata üretimi yapan Tayaş Gıda San.Tic.A.Ş.'de DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası örgütlenme çalışmalarına başladı. Örgütlenmenin hızlanması ve işçi sayısının çoğunluğuna ulaşmaya başladığı sıralarda Tayaş patronları öncü işçileri takibe aldı. Sendikal örgütlenmeyi yürüten öncü işçilerden Lütfü Kartal, 20 Kasım günü aniden işten atıldı. Önce kendisine net bir gerekçe bildirmeyen Tayaş patronları, Kartal'ı İş Kanunu'ndaki 'yüz kızartıcı suçlar' kapsamını da içeren 25/2 ile çıkışını verdi.

İşten çıkarılmasının ardından fabrika önünde eyleme başlayan Lütfü Kartal ile eyleminin 3. gününde fabrikadaki çalışma şartları ve eylemi üzerine konuş-tuk.

Tayaş'taki ağır çalışma koşulları işçiler üzerindeki yoğun baskı nedeniyle, DİSK Gıda İş Sendikası ile irtibata geçerek sendikal çalışmaya başlanan işçilerden olduğunu belirten Kartal, kısa zamanda oldukça iyi bir ilerleme sağladıklarını, sendikal işçi sayısının artması üzerine Tayaş patronlarının da öncü işçileri hedef aldığını ve baskıları arttırdığını nihayetinde kendisini işten attığını aktardı.

Eyleme ne zaman başladınız ve işten atılma gerekçeniz nedir?

Bugün eylemimin 3. günü. Salı günü 15.00-23.00 vardiyasına geldim, üzerinden çok geçmeden insan kaynaklarına çağırıldım. Öncesinde hiçbir gerekçe gösterilmedi sadece önüme iş fesih belgesi konuldu. Ama iş çıkış bildirimimde 25/2 madde gösterildi. Bana gerekçe bildirilmemesine rağmen içerideki baskılardan da biliyoruz ki, asıl gerekçe benim sendikal örgütlenme yapmamdır. Tayaş Gıda patronları, benim ve arkadaşlarımla anayasal hakkı olan sendikal örgütlenmeyi engellemek için beni işten çıkardı.

Ama benim işten çıkarılmam ya da içeride sendikal çalışma yapan arkadaşlarıma uygulanan baskılar, Gıda İş Sendikası'nın örgütlenmesini engellemeye yetmeyecek.

Tayaş Gıda'da çalışma şartlarını ve sendikal örgütlenme sürecini anlatır mısınız?

Tayaş Gıda'da çalışma şartları çok ağır ve yoğun bir baskı uygulanıyor. Bu şartlardan dolayı bir sendikal örgütlenmenin zorunlu olduğunu düşündük ve DİSK Gıda İş Sendikası ile irtibata geçtik.

Tayaş Gıda fabrikasında kaç kişi çalışıyor? İşçilerin en çok karşılaştığı sorunlar neler?

Fabrikada 800'ü aşkın işçi çalışıyor. İşçilerin çoğunluğunu %80 civarında kadın arkadaşlarımız oluşturuyor. Çikolata, şekerleme ve benzeri ürünleri üreti-

yoruz. Her bölümün kendine özgü sorunları elbette var. Fakat genel olarak fabrikada çok yoğun bir çalışma temposu var işimiz oldukça ağır buna rağmen, baskı görüyoruz. Sürekli bir iş yetiştirme baskısı var. İçerideki durumu en iyi nasıl anlatabilirim size...

Söylemekten utanç duyulacak bir durum fakat gerçek şu ki, kadın arkadaşların tuvalete gitmeleri ciddi bir sorun haline gelmiş durumda. Kadın arkadaşımız tuvalete gidip geldiğinde vardiya şefinin azarına, hakaretlerine maruz kalıyor. Bu tahammül edilebileceğimiz bir durum değil. Sürekli bir iş yetiştirme baskısı var işçiler üzerinde. Bir de vardiya amirlerinin aşağılayıcı tavırları, insanlık dışı bu duruma karşı hareket geçmeyi gerektiriyordu. Biz de Gıda İş Sendikası'nda örgütlenmeye başladık.

Fabrikadaki sendikal çalışmada ne durumda?

Kısa zamanda oldukça iyi bir ilerleme sağladık. Çoğunluğu almak çabamızdır. Sendikal örgütlenme işçiler arasında hızla yayılınca, bu Tayaş patronlarını harekete geçirdi. Ve öncü işçileri takibe aldı. Sonunda beni de kapının önüne koydular. Onlar bunu yaparken sendikal örgütlenmenin bitmesini amaçladılar. Ama benim işten atılmam sendikal örgütlenmeyi bitirmedi, tam aksine arkadaşlarımıza neden sendikal olmamız gerektiğini en iyi anlatan şey oldu.

Siz işten çıkarıldıktan sonra içeride sendikal arkadaşlar üzerindeki baskılar arttı mı?

Sendikal çalışmaya yapan öncü işçiler zaten bir gözlem ve baskı altındalar. Tabii sendikaya yakınlık duyduğu düşünülen işçiler üzerinde de baskı uygulanıyor; fakat benim atılmam sanıldığı gibi sendikal olmaya yönelik çekinceyi değil, yakınlaşmayı getirdi.

Biz Lütfü Kartal ile görüşürken vardiya değişim saati geldi. İşçiler gruplar halinde fabrikadan çıkmaya başladılar. Kartal, "İşçi arkadaşlar el sallıyorlar, gülmüşüyorlar güldüğünüz gibi öyle bir uzak durma hali yok. İçeride çalışmamız da sürüyor" diye belirtiyor.

Dayanışmaya gelen Mücadele Birliği Platformu da "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarıyla Lütfü Kartal'a destek verdi.

Kartal, vardiyadan çıkan işçilere bakarak "Dik Dur Eğilme Sendikan Seninle" sloganıyla selam veriyor.

İşten atılması üzerine hemen işe iade davası açtığını belirten Kartal, "Beni işten atarak sendikal çalışmayı bitiremezler. Gıda İş Sendikası Tayaş'ta örgütlenmesini sürdürecektir ve yetkili sendika olacak. Bunu Tayaş patronları, vardiya amirleri şimdiden bilsinler" diyerek emek dostlarının desteğini beklediğini söylüyor.

İşten Atılan Reysaş İşçileri Eylemde

Eskişehir Reysaş Taşıt Muayene İstasyonları İşletim A.Ş Eskişehir Merkez İstasyonundan 15 işçi, Nakliyat İş Sendikası'na üye olduğu için keyfi olarak tazminatsız işten atıldı.

Nakliyat İş Sendikası'nın Şubat ayında örgütlenmeye başlayarak çoğunluk sağladığı Reysaş'ta 21 Kasım günü patronlar, 15 işçiyi işten atınca, işçiler Reysaş önünde eyleme başladılar.

İşçiler, Nakliyat İş Sendikası ile 28 Kasım günü işyeri önünde bir basın açıklaması yaptılar. Eyleme Sarp Lojistik İşyeri temsilcileri, Birleşik Metal-İş ve Emekli Sen Şube Başkanı ve üyeleri katılarak destek verdiler.

Basın açıklamasının ardından Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu okudu. Açıklamada öncelikle Reysaş'ta süren örgütlenme süreci anlatılarak, Şubat ayında da patronların sendikaya üye olan 12 işçiyi işten attığı hatırlatıldı.

Reysaş patronunun sendika üyesi işçilere baskı yaparak "ya sendikadan istifa edersiniz ya da gidersiniz" tehditlerinde bulunduğu, işe yaramayınca da işten atıldığı söylenildi. Sendika olarak atılan üyeler geri alınmaya kadar, Reysaş'a sendika girip toplu iş sözleşmesi imzalanıncaya kadar mücadelesinin devam edeceği vurgulanarak, Eskişehir halkı ve kitle örgütleri bu mücadeleye destek olmaya davet edildi.

Urfa'da ve Muğla'da da Tüvtürk iş ortaklarındaki sendikalaşmadan dolayı işçilerin atıldığı ve buralarında da eylemlerin devam ettiği hatırlatılarak "ekmeğimize, onurumuza sahip çıkacağız ve işverenlerin işçi, sendika düşmanlıklarına karşı mücadeleye edeceğiz. Bu mücadelede kazanan işçi sınıfı olacaktır" denildi.

Atılan işçiler adına söz alan Musaffet Oktay, patronun sendikal örgütlenmeyi bölmek ve bitirmek için kendisini sürgüne göndermek istediğini, bunu kabul etmeyince de kendisine destek olan 15 işçi arkadaşları ile birlikte tazminatsız işten atıldıklarını anlattı. Oktay, Şubat ayında da işten atıldığını ancak 45 günlük eylemle işlerine geri döndüklerini söyledi.

Basın açıklaması sloganlarla sona erdi.

Yurt İnşaatı İşçileri Eylemde

Avcılar'da Üniversite Mahallesi, Kadir Demir Sokak'ta bulunan Canan Dağdeviren Yurt inşaatında çalışan işçiler, 4 aydır ödeme alamadıkları için 28 Kasım günü eyleme çıktılar.

İnşaatın Avcılar Belediyesi sınırlarında, Pırlanta İnşaat şirketine Yap-İşlet-Devret projesiyle yaptırıldığını söyleyen işçiler, 9 aydır çalıştıkları inşaatta 4 aydır ödeme alamadıklarını, Avcılar Belediye Başkanı Handan Toprak Benli'nin de sorundan haberdar olduğunu ve inşaatla gelerek 3 hafta önce ödeme olunacağını söylediğini belirten işçiler, "Artık dayanacak gücümüz kalmadı" diyerek eyleme geçtiklerini söylüyor.

İşçilerle irtibata geçen Devrimci Yapı İşçileri Sendikası ise, 200'den fazla işçinin aylardır ödeme alamadıkları için eyleme geçtiğini, Avcılar Belediyesi ile görüştiklerini sorunun çözülmeye çalışıldığını belirtti.

Kıdem Tazminatı Üzerine

Kıdem tazminatı için çeşitli sebeplerle yahut sebepsiz yere işten çıkarılması sonucunda, iş kanunu gereğince işçiye verilen bir tazminat şeklidir.

Her yıl yeniden gündeme getirilen, patronların ısrarla kaldırmaya çalıştığı, her hükümetin de bu yolda adımlar attığı kıdem tazminatı, üzerinden atlanılamayacak bir mesele. Son yıllarda sermaye sınıfı kıdem tazminatını gasp etmek için sürekli fırsat kollamış, buna zaman zaman yeltenip gündeme getirmiş, fakat tepkiden çekinip vazgeçmek zorunda kalmıştır. Tartışmalar daha çok kıdem tazminatı fonu uygulamasıyla daha dengeli ve uygulanabilir bir sistemin ortaya çıkacağı varsayımıyla yürütülmüştür.

Kıdem tazminatı bu kez de Resmi Gazete'de yayımlanan 2019 Yılı Cumhurbaşkanlığı Yıllık Programı'nda kendine yer buldu. Yayımlanan programda "Sosyal tarafların mutabakatıyla kıdem tazminat reformunun gerçekleştirileceği, tüm işçiler açısından erişilebilirliğin sağlanacağı, bireysel hesaba dayanan bir kıdem tazminatı sisteminin oluşturulacağı"

şeklinde duyurulan bu değişiklik, yıllardır kıdem tazminatını kaldırma-fona devretme hedefini bir kez daha gündeme getiriyor.

Kıdem tazminatında yapılacak olan değişiklikler ile ilgili süslenerek verilen haberlere göre;

-Her işçinin adına bir hesap açılacak ve patronlar bu hesaba her ay tazminat ödeneğini yatıracak,

-Her yıla brüt 30 gün tazminat sistemi sürecektir,

-Sistem oldukça şeffaf olacak ve bu birikim, yatırım aracı olarak değerlendirilebilecek,

-Hem çalışan hem de patronunun takip edebileceği sistemde, işçi kolaylıkla birikimini gözlemleyebilecektir.

-İşini değiştiren kişinin hesabı muhafaza edilecek ve taşınabilecektir,

-Biriken miktarda bir süre müdahale edilmeyecek, para aynen kalacak. Ancak erken çekme için bazı istisnalar olacak.

Ancak anlatıldığına aksine;

-İşçilerin yetersiz de olsa sahip oldukları iş güvencesi daha da zayıflayacak,

-Devlet kullanabileceği yeni parasal fonlara kavuşacak,

-İşçilerden sermaye birikimi için yeni kaynak sağlanacaktır.

Sermaye büyük kazançlar sağlarken, işçiler ise büyük hak kayıplarıyla karşılaşacaktır. İşçilerin eline geçen kıdem tazminatı miktar olarak üçte bir kadar gerileyecektir. Fon uygulaması ile işçilerin kazancı

tümüyle belirsiz hale getirilecek ve işçilerin güvenliği çalışma koşulları tümüyle ortadan kaldırılacaktır. Kıdem tazminatı ekonomik duruma ve piyasa koşullarına bağlı hale gelecektir. Patronların "en büyük gider kalemi" olan kıdem tazminatı, artık önemli bir yer tutmayacak ve patronlar rahat bir nefes alacaklar. İşçi çıkarmamın önündeki en büyük engellerden biri olan ve işçiye bir güvence sağlayan kıdem tazminatı, artık engel olmaktan çıkacak ve işçiye güvence sağlayamayacak. Patron istediği an, kıdem tazminatı ödeme kaygısı olmaksızın işçi çıkarabilecektir.

Özellikle yaşanan krizle birlikte her fırsatta "işçilerden fedakarlık beklediklerini" söyleyenlere işten atmalar, ücretsiz izinler yetmemiş olacak ki; patronlar gözlerini şimdi de, işçilerin hâlihazırda belki de en önemli güvencelerinden biri olan kıdem tazminatına dikteler. Gündeme getirilen bu uygulamaların, kıdem tazminatını tamamen ortadan kaldırmanın adımları olduğu unutulmamalıdır.

Devrimci Hukukçular

Saya İşçileri 3 Gün İş Bıraktı

Adana Seyhan'da parça başı çalışan saya işçileri ücretlerinin arttırılması için 26 Kasım günü iş bıraktılar. İşçiler, daha önce firmalarla görüşmelerini ve kendilerine %10 zam önerildiğini söylüyor. Bu zammın bu krizde kabul edilemez olduğunu söyleyerek % 40 zam alana kadar mücadele edeceklerini duyurdu işçiler.

Sayacılar, gıdadan elektrığe, solüsyondan ipliğe gelen zamlardan sonra iyice zora girdiklerini söylüyor ve istedikleri zammı alana kadar makine başına oturmayacaklarını duyuruyorlar.

İşçiler, ayakkabı ürettikleri büyük firmaların çoğunun yurt dışına sattıkları ayakkabıların farkını aldığını ama bunun işçiye yansımadığını anlatıyor. Patronların devlet destekli krediler aldığını, bunları da 6 ay sonra ödediklerini, bu yüzden bu krizden çok etkilenmediklerini anlatan işçiler, onların büyüdüğünü, ama kendilerinin küçüldüğünü ifade ediyor. Kullandıkları her hammaddenin, elektrik faturasının 2 kattan daha fazla zamlanmış olduğunu, kendilerinin 14 saat çalışsa bile geçemediklerini anlatıyorlar. Sigorta isteseler ücretlerinden kesildiğini, bu

nedenle emekçi olmadıklarını anlatan işçiler, iş kazası yaşadıklarında da bu nedenle kayıt dışı kaldığını söylüyorlar.

İşçilerin önemli bir bölümü göçmen işçiler ve çalışma koşulları iki kat daha ağır.

Saya işçileri, iş bırakmalarının 3.

gününde bazı firmaların ücretlerine zam yapmayı kabul etmesi üzerine eylemlerini sonlandırdı. Ancak saya işçileri, anlaşmaya varılmayan firmalarla çalışmayacaklarını duyurdu.

İşçilerin örgütlü olduğu Ayakkabı İmalatı Çalışanları Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği yöneticileri ile üretim yapılan firma yetkilileri arasında yapılan görüşmeler sonucu 28 Kasım günü, zam talepleri kabul edilen firmaların işçileri işbaşı yaptı. Başlatılan eylem de fiili olarak sona ererken, talepleri kabul edilmeyen işçiler ise, haklarını aramaya devam edeceklerini duyurdu. Derneğin zam almayan işçiler için görüşmeleri sürecektir.

Saya işçileri, 2012 ve 2017'de de iş bırakmış ve taleplerini kabul ettirmişlerdi. Ancak yazılı bir protokole bağlanmayınca şartları yine kötüye gitmeye devam etti.

Gripin'de Grev Başladı

Avcılar'da bulunan Gripin İlaç Fabrikası'nda işçiler, enflasyon oranında zam talepleri karşılanmayınca bugün greve başladılar.

Petrol-İş'in örgütlü olduğu Gripin İlaç Fabrikasında, patronun dayatması nedeniyle toplu sözleşme görüşmeleri tıkanıp, %25 zam talep eden işçilere patron, %17 önerince çoğunluğu kadın olan işçiler, kriz koşullarını hatırlatarak grev başlattı.

10 Haziran'da başlayan toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanıp, Gripin İlaç Fabrikasında, işçiler sabah saatlerinde davul zurna eşliğinde halaylar çekerek greve başladılar, fabrika kapısına "Bu İşyerinde Grev Vardır" pankartı astılar.

İşçilere seslenen Petrol-İş İstanbul 1

No'lu Şube Başkanı Ahmet Baranlı, "Ülkemizin geldiği durum belli. Dövizde dalgalanmaların yaşanması, enflasyonun yüksek çıkması... İşverene her zaman söylediğimiz şey şu: bunların sorumlusu emekçiler değil. İşlerin iyi olduğu zaman kâra ortak etmeyen işverenler maalesef en küçük bir kriz döneminde bütün faturayı çalışanlara kesiyorlar. Biz de bu niyetle

yola çıktık. İstedığımız ücret de çok büyük bir ücret değil. Türkiye'nin şu anki enflasyonu yüzde 25. Biz sadece onu istedik. İstedığımız çok bir şey de yok" dedi.

İşyeri Temsilcisi Şirin Akay da "Elektrığe, suya, her şeye zam geldi. Zam, zam, zam... Ama işçinin o kadar değeri yokmuş ki onların gözünde, bize %17 zam öngördüler. Biz 20 senedir burada çalışıyoruz. Aldığımız ücretler, asgari ücret değerinde. Artık tamamen dibe vurduk, geçinmiyoruz. Çalışan elemanların çoğu kadın, hepsi zor durumda. Tek başına aile geçindiren arkadaşlarımız var. Ne kiralarnı ödeyebiliyorlar, ne de çocuklarına ekmek götürebiliyorlar. Yakın zamanda Gripin ilacına yüzde 100 zam yapıldı. Biz sadece dörtte birini talep ediyoruz" diyor.

Süperpak Grevi Sürüyor

Avusturyalı MayrMelnhof (MM) Süperpak Şirketi ile Türk-İş'e bağlı Selülöz-İş Sendikası arasındaki 4. dönem toplu iş sözleşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine şirketin İzmir Torbalı, Karaman ve Antep'deki fabrikalarında 20 Haziran'da başlayan grev sürüyor.

Selülöz-İş Sendikası üyesi Süperpak işçileri üç ilde grev yapıyor. Patronların sıfır zam dayatmasına karşı 20 Haziran'da başlayan grevde işçiler her gün fabrikaları önünde bir araya geliyor.

Süperpak işçileri 9 Aralık'ta İzmir Ayrancılar Kapalı Spor Salonu'nda düzenleyecekleri dayanışma etkinliğine hazırlanıyor ve tüm emek dostlarını davet ediyorlar.

"İş Cinayetlerine Sessiz Kalmayacağız"

3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu, 28 Kasım günü Gebze'de viyadük inşaatının çökmesi nedeniyle 3 işçinin iş cinayetinde yaşamını yitirmesinden sorumlu şirketlerden biri olan Cengiz Holding önünde toplanan 3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu "Gebze'de Çöken Viyadük 'Elim Bir Kaza' Değil İş CİNAYETİDİR! İş Cinayetlerine Sessiz Kalmayacağız, Örtbas Edilmesine İzin Vermeyeceğiz!" pankartı açtı.

Basın açıklamasında "bu ülkede işçi öldürmek serbest, ama 'Burada cinayet işleniyor' demek yasak, o yüzden yayın yasağı getiriliyor. 39 işçiyi 3. Havalimanı'nın hafriyatına gömdüler. Sorumlu bir tek kişi tutuklanmadı, haklarında soruşturma dahi açılmadı, ama aralarında iki sendikaların yöneticilerinin de bulunduğu 31 arkadaşımız 70 gündür tutuklu, bu cinayetleri protesto ettikleri için tutuklu. Biz bundan sonra işçilerin çalışırken ölmediği bir düzen böyle bir çalışma hayatı için iş cinayetlerinin üzerine örtülmesine izin vermemek için burada toplandık" denildi.

Platform inşaatlarda uygulanması gereken talepleri de sıralayarak iş cinayetleri protesto edildi. Basın açıklaması sloganlarla sona erdi.

Madenler 3 Can Daha Aldı

Patronların kar hırsı, üç işçinin daha hayatına mal oldu. Zonguldak'ın Kilimli ilçesi Asgaritepe mevkiinde özel bir maden şirketine ait maden ocağında 21 Kasım günü sabaha doğru saat 03.00'de meydana gelen patlamada 5 madenci mahsur kaldı. İşçilerden 2'si kurtarıldı, 3 işçiye ulaşılamadı.

Ruhsatsız olduğu öğrenilen maden ocağında grizu patlaması olduğu düşünüldü. Patlamada ilk anda çıkan işçiler, ancak oksijen maskeleri ile çıkabildi. Mahsur kalan 5 işçiden 2'si işçiler tarafından kurtarıldı, ilerleyen saatlerde Uğur Göktaş, Kenan Çavuş ve Hasan Gençtürk'ün cansız bedenlerine ulaşılabildi. Kurtarılarak hastaneye kaldırılan 2 işçinin de vücutlarında yanıklar olduğu ve hayatı tehlikelerinin olduğu öğrenildi.

Ocak sahibinin, ruhsat aldığı maden ocağında kömür tükenince, ruhsatsız olarak bu madende çalışıp kömür çıkartmaya devam ettiği öğrenildi.

Ankara'da

TOKİ İşçileri Eylemde

Ankara Mamak bölgesinde TOKİ'nin kent sel yenilenme projesinde çalışan taşeron firma Çınar Altyapı ve Üstyapı İnşaat, Etken Gayrimenkul İnşaat ve İnşaat Sanayi bünyesinde çalışan 230 işçi, yaklaşık 2 yıldır ücretlerini alamadı.

Yaklaşık 30 işçi, 22 Kasım günü Mamak'taki TOKİ binası önünde "2 yıldır TOKİ emeğimizi sömürüyor!", "İşçiyiz, mağduruz!" pankartları açarak eylem yaptılar. İşçiler, bu 2 yıl zarfında kendilerine senet verildiğini, fakat senetlerin de karşılıksız çıktığını söylüyorlar.

Taşeron firma, borçlarını ödemek yerine, konkordato ilan etti. Paralarını alamayan işçiler de asıl muhatapları olan TOKİ'nin önünde cadır kurdular.

İşçileri "Siz çalışın, biz hakedişler ödenince ücretlerinizi öderiz" diye oyalayan, fakat aradan geçen onca zamana rağmen herhangi bir ödeme yapmayan firma işçileri, haklarını almadan geri adım atmamakta kararlı.

Urfa Tüvtürk İşçileri Eyleme Devam Ediyor

Nakliyat İş Sendikası'nda örgütlendikleri için 11 işçi, 13 Kasım günü Şanlıurfa Tüvtürk Polçak Taşıt Muayene İstasyonları İşletim A.Ş.'de işten atılmıştı.

Sendikanın Polçak Muayene İstasyonunda örgütlenerek yetki başvurusu yapmasının ardından sendikacı işçilere önce sendikadan istifa baskısı yapılmış, istifa etmediklerinde de işten atılmışlardı.

19 Kasım günü 7 işçinin atıldığı Şanlıurfa Merkez İstasyonu önünde basın açıklaması yapmak isteyen Nakliyat İş Sendikası jandarma engel oldu. Sendika, basın açıklaması öncesi basına ve Valiliğe basın açıklamasının yapılacağı bildirildiği, jandarma ile de görüşmeler yapıldığı halde bir otobüs dolusu jandarma çevik kuvvet ve toma ile gelen alay komutanı "Valiliğin yazılı izin belgesi" olmadan basın açıklamasına izin verilmeyeceğini söyledi. Bunun üzerine basın açıklaması Urfa merkezde yapıldı.

Burada basın açıklamasını okuyan Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosma-

"Güvenceli Ve İnsanca Çalışma Koşulları İstiyoruz"

Devrimci Tekstil İş Sendikası Çukurova Temsilciliği, Mersin Serbest Bölge'de yaşanan ücretsiz izinler ve diğer hak gasplarıyla ilgili bir basın toplantısı yaptı. 25 Kasım günü tekstil işçilerinin katılımıyla yapılan toplantıda, ücretsiz izinlerin yarıttığı mağduriyet dile getirildi.

Sigortasız çalıştırılıp, haklarını alamayan Mersin ANFTEKS işçileri de açıklamaya katılarak yaşadıkları sorunları anlattılar. Sigortasız ça-

noğlu, önce neden basın açıklamasını burada yapmak zorunda kaldıklarını açıkladı ve bunu protesto etti.

POLÇAK'ta çalışan işçilerin uzun yıllardır çalışmalarına rağmen asgari ücret düzeyinde ücret aldıklarını, ayrıca sık sık istasyonlar arası yer değişimi yaşadıklarını ve çalışma koşullarındaki bir çok düzensizliğin giderilmesi için sendikal örgütlülüğü tercih ettiklerini anlatan Küçükosmanoğlu, işçilerin işten atılmalarının asıl amacının sendikal örgütlenmenin önüne geçmek ve engellemek olduğunu söyledi.

Basın açıklamasında sık sık "Sendika Haklır Engellenemez", "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşasın POLÇAK Mücadelemiz", "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız" sloganları atıldı.

İşçiler basın açıklaması sonrasında Şanlıurfa Merkez Taşıt Muayene İstasyonu önünde oturma eylemine başladılar ve işe geri dönene kadar eylemlerine devam edeceklerini söylediler.

İş yapmak istemedikleri için maaşlarını alamadıklarını söyleyen işçiler, çalıştıkları firmada Yalın Tekstil üzerinden ZARA'ya iş yaptıklarını, haklarını alabilmek için Dev Tekstil Sendikası ile birlikte mücadele edeceklerini belirttiler.

Okuduğu açıklamada işçilerin yaşadıklarını özetleyen Dev Tekstil, taleplerini de şöyle sıraladı:

*Ücretsiz izinlere hayır! Ücretsiz izne çıkarılan işçilerin hakları geriye dönük ödenmelidir!

*Ücretlere derhal zam yapılmalıdır! İnsanca yaşamaya yetecek asgari ücret istiyoruz!

*Güvenceli ve insanca çalışma koşulları istiyoruz!

YOKSULLARIN YÖNETİLEMEZ HALİ

Aybel Gül

"*Liberalizm iddialarıyla gerçeklik arasındaki fark öyle açıldı ki, yalan artık kabul görmüyor*" diyor The Economist yazarı Dencen.

Her kriz dönemi, kapitalizmin alt üst oluş dönemidir. Ama bu kez bu kriz, kapitalizmin öncesi krizlerinden farklı bir özellik sergiliyor. Kapitalizmin tarihinde ilk kez küresel bir ekonomik daralma ile birlikte kendini gösteren ve son on yıldır aşılamayan bir kapitalist üretim sistemi krizi bu. Hiçbir denge ve durumun kalıcı olmadığı sürekli ve şiddetli bir yıkım süreci, kapitalist yalanların tüm yaldızlarını bir bir döküyor ve geriye yalnızca çıplak gerçekler kalıyor. Kapitalizm krizini aşmıyor, aşmak bir yana kriz içinde, "yeni kriz" beklentilerini açıklayarak artık ekonomiyi yönetme konusunda hiç bir becerilerinin kalmadığını da itiraf etmiş oluyorlar. Dünya tekelleri ve onların yerli işbirlikçilerinin tek becerisi, birikmiş servetlerin ele geçirilmesi için yeni savaşlar çıkarmak, bağımlı ülkelerde ise ekonomik ilhak sürecini son sınırına kadar götürerek yıkıma ve çöküşe tüy dikmek oluyor!

"Oyun kurucu" olamayan ama dünya tekeli kapitalizmine bağımlılık düzeyiyle dünya ekonomik krizinin "kafesteki kanaryası" olmayı "başaran" Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da emekçi sınıflar üzerindeki sömürü o denli üst boyutlara ulaştı ki, küçük mülk sahibi sınıfların (köylülük ve esnaf) mülksüzleşme süreci depar atarken, işçi ve emekçiler açlık sınırında ücretler için kelle koltukta işe gider oldular. Bununla birlikte, toplumsal yaşamın dışına itilmiş, hayırseverlerin, sosyal yardımların insafına bırakılmış, kalıcı-devasa kitlesiyle işsizlerin hali, hiçbir adamın vahşi ortamına gitmeden, kentlerin ortasında yaşayan bir survivor hali yaratıyor.

Burjuvazi alaşağı edilmedikçe bu koşullar daha da kötüleşecek, çünkü ekonomik ilhakın kriz reçetesi olarak açıklanan Yeni Ekonomik Politika (YEP) burjuvazinin emekçilere ciddi bir saldırısı niteliğinde. Sosyal Güvenlik Sistemi (SGS) üzerinde yapılacak değişiklikler ve sosyal yardımlar üzerinden yürütülen karşı devrimci politika, bu saldırının önemli bir ayağını oluşturuyor.

YEP, 2019 yılında 60 milyar TL'lik "kemer sıkma" hedefliyor. Bu "kemer sıkma"nın 10,2 milyarlık kısmı ise SGK'dan yapılacak. Emekçiler açısından bu;

- Kıdem tazminatlarının kaldırılması
- Emeklilik maaşlarının düşürülmesi
- Esnek çalışma-düşük ücret koşulları

-Belli ilaç ve sağlık hizmetlerinin SGK kapsamından çıkarılması demek.

Yani aldığı ücretin yarısını her ay daha ücreti eline geçmeden devlete vergi olarak veren, sonrasında da eline geçen ücretten bolca vergi ödeyen (çalışanlar için %70 düzeyine çıkıyor toplam aylık vergiler) emekçiler, bu vergiler karşılığı olarak güdük bir biçimde aldıkları geri ödemeleri (buna da sosyal hizmet deniliyor!) de "unutmak" zorunda kalacaklar! Sosyal güvenlik hakları üzerinde ciddi kesintilere gidecek olan burjuvazi, o kesintileri de servetlerine ekleyecekler. Tıpkı işçilerin maaşlarından kesilen paralarla oluşturulan İşsizlik Fonu'nun en büyük kısmının patronlara kredi ve hibe olarak aktarılması gibi. İş sürecinde iliklerine dek sömürülen emekçi, sonrasında aldığı düşük ücretleri de böylece daha sefil koşullar karşılığı burjuvazinin eline teslim etmiş olacak. Kölece koşullarda çalışma, sağlıksız bir hayat, sadakaların ve sokakların insafına bırakılmış bir yaşlılık! Pek güzel bir alışveriş doğrusu!

Sendikaların verilerini baz alarak ortalama bir hesap yaptığımızda;

18 milyon özel sektör ve kamuda çalışan işçi

7 milyon sigortasız çalışan işçi

1,5 milyon 6-14 yaş arası çocuk işçi

12 milyon işsiz.

Toplam 40 milyonluk işçi sınıfına, 12 milyon üzerindeki emekliyi, onun da üzerine mülksüzleşmeye yazgılı küçük mülk sahibi köylü ve küçük esnafı eklediğimizde, bu toplumun %91'ini oluşturan emekçi kitlelerin burjuvaziyi "itip düşürmez" ise önünde uzanan gelecek şu hikayeyi anımsatıyor; açığı ziyafet verecektir. Pişireceği hayvanları toplayarak onlara nasıl pişirmek istediklerini sorar. Hayvanlar irkilir ve itiraz ederler "Biz pişirilmek istemiyoruz!" derler. Açığı bu itiraza çok kızarak "Bu seçene dahilinde değil, şimdi nasıl pişireceğinizi seçin!" der.

Hiç de devletin lütfü olmayan, işçi sınıfının uzun mücadelelerle kazandıkları sosyal güvenceler, burjuva sınıf tarafından tam bir terör ve baskı ortamında kaldırılırken, sosyal yardımlar öne çıkarılıyor. Sosyal yardımların iki yönüne değinmek gerekiyor.

1-Yoksulluğa ve sefaletle itilen milyonlarca emekçinin, burjuva politikaları destekleyen gerici bir taban haline getirilmesindeki rolü.

2-Kalıcı ve devasa hale gelen işsiz kitlenin, burjuvazi tarafından "beslenmek" zorunda kalmasını politik anlamı.

1)"Yardım" kendi olanak ve imkanlarını, çıkar gözetmeden başkasının faydasına sunmak anlamına geliyor. Devlet yardımlarının ikiyüzlülüğü, zaten başta bu "yardım" da gösteriyor kendini. Burjuvazi asıl olarak emekçilerden topladığı serveti, emekçilere yardım olarak sunarak, emekçileri, burjuvaziye ait olan devletin üzerinden bedavadan geçiniyormuş gibi, bir dilenci durumuna düşürüyor.

Türkiye'de yakın tarihte fak-fuk-fon ile genişleyen devlet yardımları, bugün 81 ilde valilerin ve kaymakamların yetkisi altında, toplamda 973 sosyal yardımlaşma ve dayanışma vakfı tarafından yürütülüyor. Bu yardım iki şekilde yapılıyor;

a-Gıda-kömür, giyim, yakıt, ilaç, küçük ölçekli üzerim projeleri

b-Hibeler, burs, acil yardımlar.

AKP'nin döneminde sosyal yardım harcamaları GSMH'ya oranla iki katına çıkmış. Bugün en geniş sosyal faaliyet alanına sahip Sosyal Yardımlaşma Genel Müdürlüğü;

-Aile yardımları -gıda- konut

-Özürü ve sakat yardımları

-Proje destek, sosyal ve özel amaçlı yardımlar

-Eşi ölen dul kadınlara yardım

-68 yaş üstü yaşlı bakım yardımları

-GSS prim ödemeleri yardımları

Bugün 3 milyon civarında aile çeşitli sosyal yardımları alırken, 8 milyar kişinin GSS primi de çeşitli şartlarla devlet tarafından ödeniyor.

Devletin kurum ve kuruluşlarınca yapılan sosyal yardımların yanında, burjuva devletin fon aktardığı özel vakıf ve dini kurumların üzerinden yapılan yardımlar var. Burjuvaziye hizmet eden, onun politikalarının destekçisi faşist-yobaz ve gericiiler yetiştirmek üzere dini kurum ve tarikatlara aktarılan yardım fonları, gerici bir örgütlenmenin finansmanını sağlıyor.

2017 yılında siyasal islamın demek, vakıf, birlik kurum ve kuruluşlarına aktarılan 3,7 milyon tl ile Diyanet işlerine aktarılan 7,8 milyar tl.

2018'de öngörülen bütçede,

-Savunma harcamalarının %19,3'üne

-Eğitim harcamalarının %11,4'üne

-Sağlık harcamalarının ise %28'ine denk geliyor.

Sosyal yardımların bu yüzü, en yoksul emekçi kesim ile, kalıcı olarak üretim sürecinin dışına itilmiş, düşkün ve dilenci konumuna sürüklenmiş toplumsal kesimi, burjuvazinin oy topladığı, destek aldığı, var olan koşulların sürmesinden belli bir çıkar sağlayan gerici bir taban haline geti-

riyor.

En yoksul mahal- lelerden güya çıkan desteğin altında, yıllardır sistematik olarak yapılan bu yardımlar, dinci gerici örgütlenmelerin bol kaynakla finanse edilen çabaları ve tabi ki zor aygıtının "itinalı" teşviki var!

Kalıcı bir işsiz-likle üretim sürecinin dışına düşen, sınıf mücadelesi ile bağları zayıflayan ve sosyal yardımlarla sistemle belli bir çıkar bağı kuran, çürüme ve yozlaşma içinde toplumun en dibine sürülmüş bu kesim, lümpen özellikler ediniyorlar. Bu yanıyla devrimci sınıf mücadelesi içinde güvenilirmez ve istikrarsız bir durum sergiliyorlar. Bütün bunlara rağmen hayat "canlı emek güneşinin" etrafında dönyör. Bu kesim, burjuva saflarda yer alan karşı devrimciler haricinde devrimci proletaryanın peşinden sürükleyerek, en kötü koşullarda tarafsız hale getireceği toplumsal kesimdir.

2)"Bugüne kadar bütün toplum biçimleri, ezen ve ezilen sınıfların karşılığında dayanmıştır. Ama bir sınıf ezilmez, ona hiç değilse kölece varoluşunu sürdürüleceği belirli koşulların sağlanması gerekir. Serflik döneminde serf, kendini kömün üyeliğine yükseltmiştir. Tıpkı küçük burjuvazinin, feodal mülkiyetçiliğinin boyunduruğu altında bir burjuva düzeyine yükselmesi gibi. Modern emekçi ise, tersine, sanayinin ilerlemesiyle yükseleceği yerde, gittikçe daha çok kendi sınıfının varoluş koşullarının altına düşüyor. Sadakaya muhtaç hale geliyor ve sadakaya muhtaçlık, nüfustan ve servetten daha hızlı geliyor... Egemenliğini sürdüreceği konumda değildir; çünkü kölesine köleliği çerçevesinde bir var oluş sağlayacak durumda değildir; çünkü kölesini, onun tarafından besleneceği yerde, onu besleyeceği bir konuma düşürmeden edemiyor. Toplum artık bu burjuvazinin egemenliği altında yaşayamaz, başka bir deyişle onun var oluşu, toplumla artık bağdaşmıyor" (Komünist Manifesto, sf.130)

Daha önceki toplumlarda yoksulluk ve sefalet olmasına karşın, kalıcı bir işsizlik olgusu bulunmuyordu. Kapitalizmin gelişme döneminde dahi, işsiz güçsüz dolaşmak "suç" olarak cezalandırılan bir şeydi. Bilimsel teknolojik gelişmelerin, iş-

çinin gerekli emek kısmını sürekli aşağılara çekmesi ve artı-değer kısmını sürekli yükseltmesi, işsizliği sürekli ve kalıcı hale getirdi. Tekelleşme öncesi krizlerde, krizin arkasından gelen genişleme evreleri, işsiz kitlenin büyük bir bölümünü yeniden üretime sokabiliyorken, tekellerin egemenliğine geçen dünyada işsizler ordusu sürekli genişleyen bir kalıcılık kazandı. Bugün bu kitle, yoksul açlık düzeyinde yaşayan işçiler ile işsizlerin oranı toplumun en büyük kısmını oluşturur duruma geldi. Kendini beslemesi gerekeni öyle ya da böyle "beslemek" zorunda kalması, burjuvazinin toplumu yönetememesi ve gereksiz hale gelmiş olmasının ifadesiyken, bugün için yeni olan, artık bu "besleme"yi de yapamayacak bir sınıra doğru hızla ilerlemesidir. Şimdi, burjuvazi açısından bir emniyet yastığı olan sosyal yardımlar da, bir türlü geçmeyen dünya ekonomik krizinin kıyıları döven ilk dalgalarıyla bile çökmeye başladı.

2018 yılı; -Haziran ayı 124,776 bin tl olan yivecek yardımı Ağustos ayında %98 kesildi 1.589 bin TL'ye indi.

-Haziran ayı 38,844 bin tl sağlık yardımı Ağustos ayı 9 milyon TL'ye indi.

-Haziran ayı 300 milyon TL olan burs Ağustos ayı %70 kesildi vs.. vs..

Yani burjuvazinin sosyal yardımlar üzerinden yürüttüğü politika da çöküyor. Bu işbirlikçi burjuva sınıfından tüm çabası ve kaynaklarıyla arkasına topladığı toplumsal desteği de dibe vurduracak bir sürecin başladığını gösteriyor. 2001 krizinde burjuvazi "dünya sermayesi bizi bu sefer kurtardı, ama şimdi sermayeler o kadar devasa ki, hangi güç gelip de bizi kurtaracak?" diyorlardı. Evet şimdi hangi güç gelip de sizi kurtaracak? Devrimci proletarya hiç bir "iyiliğinizi" unutmayıp, sizi diyecek "iyi bir duvarın önüne!"

Sorunu Ortaya Koymak Yetmez Çözmek Gerek!

Aniden yükselen bir çığlık karşısında tepkiniz ne olurdu? Öylesine bir çığlık ki bu, bir yanıyla "yaşıyorum" bir yanıyla "boğuluyorum" diyen feryatlarıdır. Göğü delen bir gök gürültüsü ve yoğun hıçkırıklarıyla sizi bir yanıyla ürktüyor bir yanıyla yardım etmeye çağırıyor. Bir yerlerde işkence yapıyor. Ama nerede, kime ve neden?

Bu yardım çığlığı dünyamıza ait. Ana dediğimiz toprağımız yanıyor. Göğsü paramparça ediliyor. Havamız, toprağımız, suyumuz, yiyeceklerimiz. Her yerden zehir akıyor. Gezegenimizde geç zamanlı yaşananabilecek felaketleri konu alan bilim kurgu filmlerini izlediğimizde inandırıcı gelmeyecek "bütün bu felaketler aynı anda mı gerçekleşir" dediğimiz tüm o sahneleri şu an yaşıyor ya da haberlerden takip ediyoruz. Bu tür katası, söndürülemez yangınlarla, Asya kıtası seşirle boğuşuyor. Binlerce insan doğal olmayan afetlere yaşamdan koparılıyor. Doğal olmayan afetler diyoruz çünkü yapılan tüm araştırmalar, küresel ısınmanın, sellerin, yangınların vs. temelinde insan kaynaklı iklim değişikliğinin olduğunu tespit ediyor.

NASA'nın Şiddetli Hava Olayları Uzmanı Dr. Timothy Hall, "Pek çok şehirde sel ve su baskınlarının nedeni aşırı yağıştan ziyade betondur. Toprak aşırı yağışın çoğunu emer. Ama toprak yerine beton koyarsanız su birikir. aynı şey ağaç ve bitkiler için de geçerlidir. Bunlar sadece yağışı kontrol etmiyor, zemini soğutmada çok önemli görevleri üstlenirler. Şehirlerin bir diğer sorunu koyu renge hakim olmasıdır. Bu tür renkler ışığı yansıtmayıp emilmesine sebep oluyor. Bunun gibi etmenler küresel ısınmanın etkilerinin şehirlerde daha yoğun hissedilmesine neden oluyor." Hall'ın çözüm önerisi ise yeşil bir şehir planlaması yapmak. Aksi halde betonlaşma sıcaklık kaynaklı doğal felaketlere davetiye çıkartıyor. Ulaşmış olduğumuz teknolojik ilerleme ve bilgi düzeyimizle doğayla uyumlu şehirleşmeleri gerçekleştirilebilir. Fakat pratikte atılan adımlar bu yönde olmuyor. Doğanın tahribatı bugünkü

toplum olan kapitalist toplum tarafından gerçekleştiriliyor. Sanayileşmeye başlamasıyla yüzlerce yılda doğaya verilen tahribatlar onlu yıllar içinde verilmeye başlamıştır. Elbette ki bunun sorumlusu makineler, fabrikalar, üretim merkezleri değildir. Temel sorun, tüm bu araçların kapitalistlerin mülkiyetinde olması, dolayısıyla toplum ve doğanın birlikte tahribatına yol açacak biçimde kullanılması. Daha yüksek kar için maliyeti olabildiğince düşük tutarak üretim yapan kapitalist üretim biçimiyle doğayı, birbirine uyumlu hale getirme çabası aldatıcı bir çabadır.

Ekonomik, kültürel, ticari vb vb yaşam şehirlerde yoğunlaştığı için tüm bir toplum belirli kentlerde istiflenir. Haliyle eğitim, sağlık gibi kurumlar da aynı gelişmenin sonucu olarak kentlerde toplanır. Kentler tika basa dolarken, kırlardan öbek öbek göçler yaşanır. Bu bile başlı başına büyük bir sağlık sorunudur. Bu soruna çözüm önerisi olarak, kırlara göç etmeyi önerenler oluyor.

Oysa insanları kırlardan koparıp şehirlere yığan şey, kapitalist üretimin kendisinden başkası değil. Kırlardaki insanlar yaşama tutunmak için şehirlere göç ediyorlar. Kapitalist üretim sadece toprağı kısırlaştırmakla kalmıyor ama aynı zamanda havayı ve suyu da kirleterek insan yaşamı için gerekli koşulları yok ediyor. Kapitalist üretim biçimi gittiği her yeri kurutan bir ortaçağ lanetini anımsatıyor.

Bizler biliyoruz ki, işçi ve emekçiler doğayı yok etmiyor. Ağır çalışma koşullarında yaşayan, aldıkları üç kuruşla temel ihtiyaçlarını bile karşılayamayan insanların atmosferi delecik, sera gazı salımı yapmaları, dere yataklarına tonlarca çöpü resmi devlet aracılığıyla dökmeleri, dere yataklarını HES'lerle kurutmaları, maden arama çalışmalarında onbinlerce ağacı trpanlayıp, yeraltı ve yerüstü canlılarını hiçe sayarak 500 metreyi geçen cehennem çukurları açmaları mümkün değil. Denizlerde adalar oluşturacak plastik yiğınlar oluşturamazlar. Bunun için derin deşarj yönteminin uy-

gulanması gerekiyor. Bunun için deniz altından borular yerleştirilerek akıntının olduğu bölgelere çöpler salınıyor. Okyanusun belli noktalarında plastik adacıkları oluşmuş durumda. Tüm bu kıyım ve katliamı yapan kapitalistlerdir. Bir sistem olarak ise kapitalizmdir. İnsana ve doğaya, üzerinden sermaye biriktirebilecekleri araçlar olarak bakar, yıkım ve talandan başka hiçbir şey vaat edemez.

Doğayı ve insanlığı yok eden kapitalizmi yok etmediğimiz sürece, felaketlerden kurtulmak mümkün değil. Yıkımın sonuçlarından en çok etkilenenler bu felaketlere yol açanlar değil, bunun sonucuna maruz kalan, gidecek yerleri olmayan -yoksullar- oluyor. Kapitalist sistemi yıktığımızda doğa ve çevreyi, kentleri, insanın doğayla uyumlu bütünlüğünü ekleninde yeniden inşa edeceğiz. Kısa sürede dünyamızı onaracak ve koruyacağız. Sosyalist bir toplumda doğal yaşamın uyumlu organizasyonunu düzenleyecek, kent ve kır arasındaki ayrımı ortadan kaldıracaktır. Bunun için ise;

*Sanayiye belli merkezlerle yönetim yerine merkezi bir planlama ile tüm ülkeye dağıtacağız. Ekosisteme zarar vermeyecek şekilde filtreleme, arıtma, kimyasal atık toplama sistemimizi faal kullanacağız. Yeşilin içinde üretim sahaları oluşturacağız.

*Üretim sahalarını kaydırırken, oralarda çalışacak insanların barınma, eğitim, sağlık, tüketim ürünlerini ulaşımını düzenleyeceğiz.

*Yeni ve modern, sağlıklı, doğa ile uyumlu yaşayan nefes alan şehirler inşa edeceğiz.

*Şehir planlamalarımız deprem ve olası diğer doğa olaylarına (denizlerin taşması, volkanik patlamalar) tahribat hesaplamaları ile uyumlu gerçekleştirilecek. Mühendislik ve mimari biliminin tasarımları göz önünde bulundurulacaktır. Şehirlerimizde betonun içinde değil, yeşilin içinde yükselen yapılar inşa edeceğiz. Danimarkalı mimar Vincent Callebout'un Filipinlerde inşa etmek üzere planladığı deniz kabuklarından esinlenerek tasarladığı yaşam alanlarını örnek olarak gösterebiliriz. Kapitalist sistem içerisinde en zenginlere servis edilen bu güzellikler sosyalizmde tüm toplumun yaşam alanları haline gelecek. Geniş, ferah, güneş alan evlerde yaşayacak, şu anda uzaktan bakılan ya da en fazla güvenlik ve temizlik işi için girebildiğimiz bu

yaşam alanlarında işçi çocukları güvenle büyüyecek.

*Hızla ormanlaşmaya gidilecek. Böylelikle atmosferimiz kendi kendini onarabilecek güce erişebilecektir.

*Atık suların verdiği zarar filtreleme yöntemiyle azaltılabilir. Daha şimdiden doğal çözümler bulunmuş. Sahil yerleşim alanlarında denizden kıyılara vuran istirdiye, midye kabukları radyoaktif maddeleri, demir ve çinko barındıran atık suları temizliyor.

*Plastiği üç günde yok eden enzim bulundu. Bu enzim plastik sorununu çözebilir.

*HES ve RES'leri doğaya zarar vermeyecek şekilde kurabiliriz.

*Kır toprakları kolektif üretim çiftlikleriyle planlı, bütünlüklü, verimli ve ihtiyaca yönelik üretim yapacaktır.

*Fosil yakıtlarla çalışan araçlar yerine hava, elektrik, güneş enerjisine öncelik verilerek enerji ihtiyacı doğal denge gözetilerek çözülecek. Toplum, toplu ulaşımaya teşvik edilecek, böylece ciddi bir enerji tasarrufu ve trafik azalımı sağlanacak.

*Maden gibi yeraltı kaynaklarımızda, doğaya geri dönülmez zararlar vermeden ulaşabileceğimiz yöntemleri kullanacağız.

*Tüm üretim araçlarına toplum adına el koyacak olan sosyalist devletimiz, 3-5 tekelin çıkarları için yasalara çıkarmayacak, toplumun, doğanın, yaşamın canlı bir organizma olan gezegenimizin haklarını savunacak. Baskı ve zoruna insanlığa ve geleceğe düşman olanlara uygulayacak.

Yeni bir toplum, yeni bir sistem dediğimiz tam da yeni bir düzen, yeni bir anlayıştır. İnsanın kendi türüyle ve doğayla barışacağı, yok etmekten onamaya ve geliştirmeye geçeceği, insanlık tarihinin bir üst basamağıdır.

En başa dönecek olursak, dünyamızın çığıllarına karşı kulaklarını kapatmayan tüm insanlığa sesleniyoruz ki, doğayı, yaşamı tüketen kapitalist sistem olduğunu görmeliyiz. Anti-kapitalist, anti-faşist, anti-empyalist mücadeleyi yükseltmeliyiz. Paranın gücünün insana ve doğaya egemen olduğu bu sistemi yıkarak, sosyalizmi kurmalıyız.

Bir Mücadele Birliği Okuru

“SARI YELEKLİLER” ARTAN VERGİLERE KARŞI SOKAKTA

Fransa'daki akaryakıt zamlarını protesto için haftalardır Fransa'da bir eylem sürüyor. 17 Kasım günü başlayan ve Fransa'nın pek çok yerine yayılan ve ayaklanma düzeyine ulaşan eylemler, her hafta sonu Fransa caddelerini kasıp kavuruyor.

17 Kasım günü başlayan eylemlerde halk araçlarda yasal olarak bulundurmamak zorunda oldukları sarı reflektörlü yelekleri giyerek yaklaşık 2 bin noktada eylemler yaptı. “Sarı yelekleri” ile caddeleri, yolları dolduran yüzbinlerce kişi, eyleme de adlarını vermiş oldu.

Hükümet akaryakıtta ve mazota yaptığı vergi zammının amacını, fosil yakıtların kullanımını azaltarak çevre kirliliğini önlemek olarak açıkladı. Ancak ısınmak için mazot kullanan Fransızların yanı sıra, araç sahipleri ve bu vergilerden olumsuz etkilenen emekçilerin bunun bir bahane olduğunu anlamaları zor olmadı. Böylece on binler, hükümetin bu aldatmacasına ve emekçiler üzerindeki sömürsünü artıran politikasına karşı sokaklara döküldüler.

Eylemin ilk günü Paris'te Porte Maillot ve Bastille Meydanı ile Champs-Élysées Caddesi'nde (Şanzelize) toplananlara polis göz yaşartıcı gaz ve coplarla saldırdı. Elysee Sarayı'nın çevresine gelen yaklaşık 200 kişi, "Macron istifa" sloganı attı. Halk daha sonra Saray'a girmek için güvenlik bariyerlerini aşmaya çalışınca polisin gazla saldırısı ile karşılaştı. Fransa çapında yüzlerce cadde ve yollarda blokaj ey-

lemi düzenledi. Toulouse Havalimanı yolu da bloke edildi.

İkinci hafta, 24 Kasım günü binlerce Fransız, günün ilk saatlerinde Paris'te Şanzelize'de toplandı, yolları trafiğe kapadı. Şanzelize Caddesi'nden başkanlık sarayı yakınlarındaki Concorde Meydanı'na yürümek isteyen eylemcilere polis gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırdı. Halk polis saldırısına karşılık verince caddeler çatışma alanına dönüştü.

Fransızlar ilk olarak gece saatlerinde, Paris'in kuzeyindeki Le Mans yakınlarındaki otoyollara erişimi engellediler.

Sabah saatlerinde de Başkanlık sarayına yürürken polisin gözyaşartıcı gaz ve tazyikli su saldırılarıyla karşılaşan halk, kaldırım taşlarını sökerek barikat kurmaya başladılar. Çitler ve çöp bidonları ve caddelerde bulunan her tür malzeme ile barikatlar örüldü.

3000 polisin görevlendirildiği Paris'te, polis saldırılarında çok sayıda kişi gözaltına alındı ya da yaralandı.

1 Aralık günü eylemler yine

lar, 29 Kasım günü taleplerini kamuoyuyla paylaştı. Sarı Yeleklilerin on milyondan fazla kişiyi ilgilendiren talepleri, son on yıllarda tüm hükümetlerin uyguladığı emperyalist politikalara isyan niteliğinde.

Talepler şöyle:

-Halen net 1180 euro civarında olan aylık asgari ücretin en az 1300 euroya çıkarılması;

-62 olan emeklilik yaşının 60'e düşürülmesi; en düşük

taltif edilmelerine son verilmesi;

-2014 yılından bu yana şirketlere 'işe almalar' karşılığında verilen ve şimdiye kadar on milyarlarca euroyu bulan devlet desteklerinin sonlandırılarak, bu paraların su ile çalışan araçların üretimi için kullanılması;

-Taşımacılıkta demiryollarının daha fazla kullanımının teşvik edilmesi;

-2008'den bu yana sürekli yükselen işsizliğin nedenlerinden olan birçok şirketin 'ucuz işgücü' bahanesiyle Fransa dışına çıkmasının engellenmesi ve ulusal sanayinin korunması;

-Küçük işletmelerin desteklenerek küçük yerleşim birimlerinde hayatın canlandırılması;

-Sosyal yardımlardaki kısıtlamalara son verilmesi;

-Engelli bireylere yardımların artırılması;

-Evlerin izolasyonuna katkı sunularak ekolojik dengenin korunması;

-Sayıları on binlerle ifade edilen evsizlerin acilen barındırılması ve evsizlerin sayısının sıfırlanması;

-Akaryakıtta ek vergilerin durdurulması;

-Diğer AB ülkelerinden gelen çalışanların Fransa'daki gelir düzeyine göre maaş almaları;

-Devletin borçlarının faizlerinin ödenmesine son verilmesi ve bütçe açığının zenginlerin kaptığı vergilerle kapatılması;

-Mültecilerin insani bir biçimde karşılanmaları, ama başvuruları reddedilenlerin sınırdışı edilmelerinin kolaylaştırılması;

-Üçüncü ülkelerdeki baş-

vuru merkezleri aracılığıyla göçmenlerin tehlikeli yolculukları göze almalarının önlenmesi;

-Fransa'daki göçmenlerin uyumu için belirlenen bütçenin artırılması ve dil, tarih ve kültür gibi kursların çoğaltılması;

-Referandum hakkının Anayasa'ya konulması;

-700 bin imza ile hazırlanan kanun önerilerinin Ulusal Meclis'te değerlendirildikten sonra halkın onayına sunulması;

-Yargı, polis ve jandarma ile orduya ayrılan imkanların artırılarak, güvenlik kuvvetleri mensuplarının çalışma şartlarının iyileştirilmesi.

Sarı Yeleklilerin taleplerine baktığımız zaman, orta katmanların tekeli sermayenin gericiğine karşı mücadelesini görüyoruz. Bunlar kesinlikle proletaryanın devrimci taleplerinden uzak sınırlı talepler. Kimi talepler açıkça gerici, çoğu ise sistem içi güdük istemler. Bu, küçük burjuvazinin amorf isyanı, bir var oluş savaşı. Öte yandan nesnel şartlar, öznel yanılmalardan bağımsız olarak, hareketi daha ileri gitmeye, daha kesin karşı karşıya gelmeye zorlayacaktır. Eylem kapısından girerken sahip oldukları düşünce ve taleplerle eylem sürecinde üstlenecekleri görevlerin uyumsuzluğu, tekellerin boyunduruğuna genel isyana dönüşmek zorunda kalacaktır. Daha şimdiden Belçika'ya sıçrayan hareket, bu dinamiği gözler önüne sermeye başladı bile.

Paris'in her yanında çatışmalara dönüştü. Yüzlerce kişi gözaltına alındı, onlarcası yaralandı, araçlar, bankalar, binalar ateşe verildi.

Fransızlar yine meydanlarda, caddelerde, barikat başında. Evet, bu bir işçi sınıfı hareketi değil. Küçük burjuva ve orta sınıfın oluşturduğu, çeşitli işçi sendikaları tarafından da desteklenen bir hareket. Emperyalizm tekelleşmesini hızlandırdıkça sahip olduklarını kaybeden, yaşamdan kovulan orta sınıfın çığılığı.

Aralık ayını da sokaklarda karşılamaya hazırlanan Fransız-

emekli maaşının 1200 euroya çıkarılması; maaş artışlarının enflasyon oranına endekslenmesi; vergi dilimlerinin artırılarak çalışanların daha adil vergilendirilmesi;

-Google, Amazon, McDonalds gibi şirketlerin daha fazla vergi vermesi, buna karşılık küçük ve orta ölçekli şirketlerin vergilerinin azaltılması;

-Her yıl 'kriz' bahanesiyle yüzlerce ve hatta binlerce çalışanın işine son verebilen büyük şirketlerin yöneticilerinin yüz binlerce euroyu bulan maaşlarla

OLEG HORZHAN'A ÖZGÜRLÜK!

Transnistria'da Komünist Parti Liderinin Tutuklanmasının Ardından, Komünistler Yasaklamalara Karşı Koyuyor!

7 Kasım sabahı, genç ve yaşlı yüzlerce komünist, sosyalizm yolunda dünyanın ilk başarılı işçi sınıfı devrimi olan Rusya'daki Bolşevik Devrimin., 101. yıldönümünü kutlamak için Transnistria'nın Tiraspol kentinde yer alan V. I. Lenin anıtına çiçek bırakmak için toplandı.

Benzer kutlama gösterileri, eski Sovyetler Birliği ülkelerinde büyük ve küçük binlerce şehirde gerçekleştirildi. Ancak Tiraspol'deki buluşmanın özel bir anlamı vardı ve katılanlar için cesaret gerektiriyordu.

Bu gösteriden sadece beş gün önce, Transnistria Komünist Partisi lideri Oleg Horzhan, Devlet Yüksek Mahkemesi tarafından ağır bir cezaya, 4 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırıldı. Yetkililer daha sonra Lenin'in heykelinin bulunduğu başkent merkez meydanında gerçekleşecek geleneksel devrim günü mitingini ve kutlama yürüyüşünü yasakladı. 7 Kasım Transnistria'da hala resmi tatil.

Pridnestrovian Moldavya Cumhuriyeti olarak da bilinen Transnistria, tıpkı Transnistria'ya toprak olarak yakın olan Donetsk ve Lugansk Donbass Halk Cumhuriyetleri gibi Doğu Avrupa'da bulunan ve siyasi olarak "tanınmayan" bir devlettir.

Transnistria halkı, 1992 yılında eski Sovyet Cumhuriyeti olan Moldova'dan bağımsızlığını ilan etti ve

SSCB'de gerçekleşen kapitalist karşı-devrimi ve Sovyet ekonomisinin ve kültürünün terk edilmesini reddetti. Transnistria Komünist Partisi kuruluşundan bu yana, cumhuriyette etkin bir siyasi örgüt oldu.

Cesaretlerine ve kararlılıklarına rağmen, bu küçük, izole edilmiş devletin halkı, kapitalist kuşatmanın yıkımlarını ve karşı devrimci eğilimi tek başına savuşturamadı. Cumhuriyet, varlığını sürdürebilmek için büyük siyasi ve ekonomik tavizler vermek zorunda kaldı. Komşu Moldova ve Ukrayna'nın tehditlerinden korunmak için kapitalist Rusya'dan askeri korumaya güvenmek zorunda kaldı.

Son olarak, 2016 yılında, kapitalist oligarkları açıkça temsil eden güçler devletin kontrolünü ele geçirdi.

Yeni yetkililer, bu yıl geleneksel 1 Mayıs günü gösterisini yasakladı. Buna karşılık, komünist lider ve Parlamento üyesi Oleg Horzhan, 2 Haziran'da Başkanlık Tiraspol'un Merkez Meydanı'nda bir protesto mitingini çağırmasında bulundu. Hükümet provokasyonlar düzenledi ve birçok insanı tutukladı.

Horzhan, tutuklananların serbest bırakılmasını talep etmek için karakola gitti. Karakola giden Horzhan karakolda

hırpalandı ve polisler tarafından tehdit edildi. 6 Haziran'da Horzhan'ın siyasi dokunulmazlığı kaldırıldı ve tutuklandı. Yargılama sürecinde, beş ay boyunca hapis tutuldu.

Kararın açıklanmasının ardından, Transnistria Komünist Partisi bir açıklama yaptı. Açıklamada: "Hakimlerin Horzhan'ın suçlandığı eylemlerin çoğunun İnceleme Komitesi'nin uydurmaları veya polislerin yalanları olduğunu itiraf etmekte zorunda kalmasına rağmen, Transnistria Komünist Partisi lideri olabileceği en yüksek cezaya çarptırıldı.

Oleg Horzhan'ın tek hatası, polis merkezinde aniden önüne çıkan bir polis memuruna çarpması olmasına rağmen, yetkililerin siyasi rakibini ortadan kaldırmaları için verdikleri emir açıkça yerine getirilmeydi ve bu nedenle mahkeme Horzhan'a ceza verilmekten çekinmedi.

Adli incelemesinde herhangi bir yaralanma bulunmasına rağmen 'Horzhan'ın çarptığı polis memuru 'fiziksel ağrı' yaşadı. Bu, mahkemenin 'yetkililerin bir temsilcisine karşı şiddet' olarak gördüğü ve ceza hukukuna göre 4 yıl 6 ay hapis cezası verdiği durumu."

Mahkemenin sert, siyasi kararına rağmen, Oleg Horzhan destekçilerine yetkililerin onu susturmadı başarıyla olamayacağı ve hem cezaevinde hem de sonrasında halk karşıtı rejime karşı mücadeleye devam edeceğini söyledi. Avukatları, yakın gelecekte haksız cezaya itiraz edeceğini açıkladı."

Grigory Petrenko, Yurdumuz Moldova Komünist Partisi'nin (Communist Party Our Home Is Moldova) lideri, "cesur, ilkel, gerçek bir savaşçı" dediği Oleg Horzhan için özgürlük çağrısında bulundu.

Petrenko, Moldova'nın başkent Kişinev'de anti-oligarşik bir protestoyu yönettiikten sonra 2015-2016'da birkaç yoldaşıyla birlikte hapse atıldı. O ve ailesi daha sonra Almanya'da sığınma talebinde bulunmak zorunda bırakıldı.

Petrenko, "Transnistria ve Kişinev'de yönetimdeki rejimler birbirlerini ikizdir. Her ikisi de tamamen birbirlerini etkileyen oligarşik mafyalar tarafından yönetilir. Statüko, onlara ortak iş

Projeleri için kesintisiz çalışma imkanı sağlar" dedi.

Rusya Birleşik Komünist Partisi "Horzhan'ın hapis cezası, Transnistria komünistlerine yönelik baskı zincirindeki bir başka halkadır" açıklamasında bulundu. "Transnistria'nın şimdiki yetkilileri anti-komünizmi kullanarak ve Sovyet dönemini halkların bilincinden silerek, diğer eski Sovyet ülkelerinde olduğu gibi bunu kendi tarihsel çıkarları için kullanmaktadır. Tiraspol'daki gelişmeler eski Sovyet ülkelerinde olduğu gibi burdaki iktidarın da aynı yolda olduğunu bizlere göstermektedir.

"Bugün, Ukrayna'da, komünistlerin ciddi yasaklar altında bulunduğu, iktidarda olanlar bu baskının başını çekiyorlar, bir gerçektir. Transnistria liderlerinin, komşularının siyasi uygulamalarının en kötü örneklerini kopyalaması ise gerçekten utanç vericidir.

"Birleşik Komünist Parti ve kardeş komünist partileri ve ilerici örgütleri Transnistria komünistleri ile dayanışmayı büyütmek ve demokrasi ve sosyal adaleti savunmaları için mücadeleye çağırıyor.

Oleg Horzhan'a Özgürlük! Komünistlere Yönelik Baskılar Sona Ersin!"

Greg Butterfield

Redstaroverdonbass'tan çevrilmiştir.